

ÚNOR / 2013

MIGHTY FREEFALL

APPROVED
BY THE
INTERNAL
CODE
AUTHORITY

Vince
White

black light burns

FLATFOOT

Quicksand

BØYSETSFIRE

UK<SUBS

19.-21. 7. 2013 TÁBOR-ČÁPŮV DVŮR

www.mightysounds.cz

MIGHTY SOUNDS

U.K. SUBS ★ MAD SIN
SWINGIN' UTTERS
THE CREEPSHOW
BANANE METALIK
THE TOASTERS ★ LEFT ALONE
LEFTOVER CRACK ★ RANDOM HAND
PAY NO RESPECT ★ INTEGRITY
MR. T-BONE & THE YOUNG LIONS
CRUSHING CASPARS ★ ATLAS LOSING GRIP
POLEMIC ★ THE OFFENDERS ★ THE GO SET
THE COMPUTERS ★ DOCTOR KRAPULA

A MNOHO DALŠÍCH!

ÚVODNÍK

S přelomem let 2012 a 2013 vstoupil časopis, jehož prvními řádky se právě prokousáváte, do dalšího roku svého fungování. Ve snaze zrekapitulovat tříletou cestu, kterou urazil, sešla se redakční rada u kulatého stolu a metodou hloubkové analýzy zhodnotila všechna dosavadní čísla. Postačí, že mezi výsledky tohoto vyčerpávajícího jednání, jež přítomná zapsavatelka zaznamenala do čtyřech svazků tloušťky tajných mezinárodních paktů, bylo poukázáno také na fakt, že úvodník je stále stejný.

Klasický editorial jakékoliv jiné publikace, která ctí alespoň elementární žurnalistické zásady a obyčje, má svoje jasně vymezené místo a pravidla – bývá privilegium šéfredaktora, který představuje obsah, upozorňuje na aktuální, důležitá témata, popřípadě sám glosuje jeden nebo více problémů, které souvisejí s tematickým zaměřením časopisu. Úvodník také obvykle začíná soulovím „velvení čtenáři“, končívá přáním „příjemného čtení“ a celkově je především pozůstatkem sebestředné víry šéfredaktorů v to, že někdo ze čtenářů stojí o jejich názory.

V Mighty zinu se ale úvodník, bůhvíproč, stal podivným, neuchopitelným patvarem, který s obsahem čísla, nedejbože s hudební tematikou, nijak nesouvisí. Z aktuálních témat se v něm dočtete přinejlepším o Pornelle, přičemž autor pravděpodobně zapomene na Koktu (nehledě na to, že si většina z nás myslí, že nejpropiranější obětí bulvárních novinářů je pořad Halina Pawlowská). Bude-li úvodník glosovat například prezidentské volby, okomentuje pravděpodobně fatální neúspěch Jany Bobošíkové, mučednický, mesiášský a negativní oidipovský komplex Tomia Okamury, popřípadě brilantní politologické analýzy Tomáše Hanáka a Vojty Dyka. Na to, o čem se v aktuálním čísle dočtete, v úvodníku snad nikdy nikdo neupozorňoval, nejspíš proto, že většinou nevíme, jaké články se nám pět dnů po uzavěrci v mailu nakonec objeví. A to, že obsah čísla je největším překvapením právě pro členy redakce, je už jen takový vedlejší efekt. A nakonec to, že by byl vylučným autorem úvodníku šéfredaktor, se nemůže podařit už jen proto, že šéfredaktora, natož jeho zástupce, zkrátka a dobře nemáme.

Co z toho vyplývá? Nakonec snad jen to, že zine je ne-standardní publikace. Nedodrzuje, nespĺňuje, neposlouchá – i když by občas měl. Stále se učíme. Zůstaňte s námi. A příjemné čtení.

Vojta Holub

MIGHTY FREZZINE

Redakce:

Fido, Přemysl Černík,
Kubaak, Marcel Musil,
Petr Vlček, Vojta Holub,
Kevj, Anselmo

Art direkce:

Marcel Musil

Foto:

Vojta Florian,
Ing. Hromek

Inzerce:

Vojtěch Holub
vojta@mightysounds.cz
tel.: 721 269 057

Marketingová
spolupráce:

Marek Vohralík
marek@mightysounds.cz
tel.: 777 013 049

AŽ DOČTEŠ,
PŘEDEJ DÁL.
NEVYHAZUJ!
A KDYŽ, PAK DO
MODRÉHO
KONTEJNERU.

www.mightysounds.cz

CONFIRMED
MIGHTY SOUNDS 2013

UK SUBS

Marcel Musil

STÁŘÍ SE MÁ ČTÍT,
I KDYBY SE MĚLO MLÁTIT HOLÍ

Kariéra UK Subs vzbuzuje respekt především úctyhodnou vytrvalostí, se kterou „železný dědek“ Charlie Harper táhne svoje soupeřníky třicátým pátým járem. V UK Subs se vystřídal neuvěřitelných sedmdesát muzikantů! Extrémní nástrojový průvan kapela ustála za nepřerušované koncertní činnosti a svou pověst punkového perpetua mobile dokazuje mimo jiné i závratným počtem oficiálních alb (třiatdvacet, pokud bychom chtěli počítat). UK Subs, jak známo, vystoupí v únoru v Rock Café a v červenci na Mighty Sounds, přičemž vyvstala otázka, zda při této příležitosti kapelu neodchytne na pokec. Jenže znáte to, rozhovory někdy dopadají hůře než Zvědavý dotazník Natalie Sadness a tak raději pojedeme na jistotu a kapelu si krátce představíme sami.

V britském pravěku, když ještě Margaret Thatcherová nestihla zrušit ani mléko dětem ve školách, brouzдал světem rhythm & bluesový písničkář s harmonikou Charlie Harper. Nebo Stoner, po vzoru Rolling Stones. Vyhrával po hospodách a možná trochu připomínal Boba Dylana. Zatím to nezní jako největší rebelie, že? Ale na svět se začal klubat punk a ve své rané fázi lze celkem snadno spatřit návaznost na výše zmíněné kapely a interprety. A tak si Charlie založil punkovou kapelu, přičemž nijak nezastírá svou hlavní tehdejší inspiraci – The Damned. Svě nově kapele vymyslel název Subversives, později pokrácený na Subs, avšak skotská kapela stejného jména zapřičinila definitivní verzi názvu – UK Subs.

Repertoár, poslepaný z Charlieho předchozích kapel, řádně pětvrtil punkově orientovaný kytarista Nicky Garrat, který s UK Subs vystupoval již po třech dnech svého úřadování v kapele. Pravda, odehráli tehdy pouze šest navčičených songů, ale zato třikrát za sebou... Po několika štacích v hospodách v leckdy improvizované sestavě (například se saxofonem) si UK Subs začali všimát tehdy nepříliš početné skupinky punkáčů a s nástupem kytaristy Steva Jonese a zběsilého bicmena Rory Lyonse se ze Subs stala opravdová, divoká punková kapela. Charlieho kadeřnický salón se stal vyhlášeným hlavním stanem a meeting pointem kapely i fanoušků, takže zanedlouho navštěvovala koncerty i různorodá směska Charlieho kámošů a zákazníků – punkáči, barmani, vyhazovači, opilci i obchodníci, základ budoucího oddaného fan klubu.

Přestože Charlie nepřekládá svým textům bůhvíjakou důležitost a sám revolucionářský název UK Subs vidí raději jako postoj odrážející vztah k hudbě než k politice, mluvílo se o kapele i v souvislosti s obviněním ze sexismu, násilí a díky tričkům s hákovým křížem dokonce z fašounských sympatií. Série vystoupení pod hlavičkou RAR (Rock Against Racism) i holport s levicovými aktivisty Crass nakonec tyto hanlivá osočení našťest vyvrátil. Na první nahrávky Subs zareagoval víc než příznivě populární britský rádiový DJ John Peel a nejenže nasadil jejich songy

do rádiové rotace, ale vypomohl i s realizací dalšího nahrávání a jeho pomoc sehrála v počáteční kariéře kapely velkou roli. Na rozdíl od mediálních hvězd Sex Pistols, gotizujících The Damned či The Clash v zajetí nahrávacích společností byli UK Subs partou relativně ostřílených muzikantů, které nebude bavit drhnout tři akordy na mizernej aparát. Od první chvíle bylo také jasné, že tempo i směr bude udávat Charlie a ten, kdo nestojí na jeho straně, musí počítat s tím, že půjde snadno přes palubu. Velice záhy se tento fakt projevil na prvních personálních změnách a leckdo z původní sestavy se první pořádné smlouvy nedožil.

S funkčním managementem v zádech však mohli Subs začít pohodlněji koncertovat, poskytovat interviews, natáčet krátké filmy a přenechat tahání aparátu bedničkám. Dreams come true? Asi ano, když vezmeme v potaz top klišovitou historku o kapelní dodávce, ve které zazní z rádia jejich píseň z čelního místa hitparády. Za patřičné pozornosti velkých hudebních časopisů jako New Musical Express a Melody Maker doprovázeli kapelu fanoušci i na vzdálené koncerty a předváděli nevzdělaným buránkům z malých měst, jak vypadá moderní punkový styl. UK Subs lze však za ortodoxní punkery považovat jen s rezervou, například jejich singl „Keep On Running“ jakoby z oka vypadl „Message In A Bottle“ od The Police, se kterými si ostatně později zahráli v USA. Jindy zas zaslechneme pár stopových prvků reggae či pasáže pasující spíše k Blondie a nové vlně. UK Subs jsou zkrátka daleko víc než obyčejnou kapelou generace 77. Taky každý, kdo za komarů nesbíral ččka nebo se nehlásil do Lidových milicí, do dneška dokáže zabrnkat „Warhead“. Koneckonců, nebýt UK Subs, možná by zněl „Traktor“ od Visáčů jako „Jasná zpráva“ od Olympic. Punkové hity zkrátka obletěly svět a UK Subs se chystali na koncertní pódia v Evropě i v USA zahrnující hospody i stadiony.

Chladnějšího přijetí se jim dostalo až v období turné s finskými rockery Hanoi Rocks, kteří zřejmě Subs zaujali svým střapatým glam rockovým stylem oblékání. Změna vizáže, včetně natupírovaných vlasů, se s příliš dobrou odezvou nesetkala a žádné další experimenty se v tomto směru již dále v kapele neproaktivovaly. Za šťastné období lze naopak jistě považovat čtrnáctidenní turné v Polsku. Subs dodnes rádi vzpomínají na bizarní atmosféru gigantických stadiónových koncertů, na které první západní punková formace přilákala spolu s polskými protirežimními kapelami desítky tisíc návštěvníků. V pěti ozbrojené ochranky UK Subs hýřili v luxusních hotelech, luxovali kaviár po tunách, šampaňské objednávali po cisternách a cítili se „jako zatracení Rolling Stones“.

V UK Subs se nicméně permanentní změny v sestavě staly zcela rutinní záležitostí, která nijak nebránila pravidelnému vydávání desek a následných tour v Evropě, USA i Japonsku (a Harper si bez problémů zvládl odkakovat do svého projektu Urban Dogs s kamarády například z Vibrators a Hanoi Rocks). Zdá se, že v UK Subs si zahráli – od členů Exploited a Vibrators, přes Broken Bones a Discharge až po Larse Frederiksen a – snad všichni punkáči a přichody i odchody muzikantům nečinily žádné velké starosti. Svědčí o tom i dvě kapelní verze sestavy – evropská a americká, které měly vyřešit ekonomické obtíže na tour za oceánem. Pro principála Harpera je totiž pódium skutečným druhým domovem a je celkem jasné, čím si vysloužil přívlastek „nejstarší punkáč na světě“. Koncertně jsou totiž UK Subs skutečně neúnavní a jejich činnost (včetně té charitativní, například finanční podpora obětem živelných pohrom v Japonsku) vzbuzuje pochopitelné sympatie.

UK Subs vydávají desky s názvy v abecedním pořádku a rychle se blíží ke konci abecedy (jejich poslední kousek nese název „Work in Progress“). Jaký systém názvů zvolí dále, jasné není, ale už nyní je jisté, že jedna abeceda téhle kapele stačit nebude. X

ŽIŽKOVSKÁ NOC

MULTIŽÁNROVÝ KULTURNÍ FESTIVAL

JEDNA ŠÍLENÁ NOC | 18 KLUBŮ | MINIMÁLNÍ
VSTUPNÉ | PŘES 100 KAPEL A DJS | ŽIŽKOV

1. 3. 2013

JAMES COLE * BOUNCE! BOUNCE! FEAT. THEM DARNED
TEENAGERS (SPECIAL CHAPEAURIOTROUGE SET) * ČOKOVOKO

ZOČIVOČI (SK) * ALL FACES DOWN (AUT) * FROM OUR HANDS

DISCOBALLS * ZÁVIŠ * CIVILNI OBRANA * NEONSTREAM (AUT)

SKYWALKER * EVELYNNE * HEY!RABBIT (USA) * BONEBROKE

FISHING STRIP (SK) * URAGAN CREW * CHAOTIC * TING * KŠANDY INDUSTRY

TAH PŘÍM DUH BUSH (USA) * BEATLIFE LABEL * DEREQ * RAGGA BRIGADE

PLANET HOUSE JAM * FREESTYLE MONDAYS CHAPEAU ROUGE MCS CREW

DJ BOOSH WHEELS (USA) * TOMI DISL & DJ ABNORMAL (SK) * STRÁNA VÝCHODNÁ

& DJ RESUME (SLOVENSKO) * SUFFOCATE WITH YOUR FAME * CITY LIGHTS

ATB ON THE PING PONG TABLE * VOICE OF HORSE (SK) * SAVED BY THE FORTUNE

SAHARA * SPOTS * CLIMAX * PARAGRAF 219 * SVOJIDLA * DĚTI V LIHOB

WOSA * LIHOVÁ MILICE * TASTED! * MIMO REALITU * OBZOR ILUZI * ENGRAMA

SESTRY MEJSTŘÍKOVY * 20 MINUTES * DOMINIK KOTYZA * KOPEC ŠISEK

TOM 77 * PÁJA JUNEK * VLADISLAV KAŠPAR * SÍLEK * CHEWIN GUN * MILO

ADIBUS * SIMPLE MUFFIN * HAPPY FUNERAL * FOX * DROM * UFAJR

LAST OF MY KIND * TENGRI * SPREADING DREAD * GINNINGAGAP

LUPARA THE WIDOWMAKER * TŘETÍ STUPĚŇ TORTURY * SCHRODINGOVA KOČKA

LIPLESS LINCOLN AND THE SINNERS * DŘEVĚNÉ PYTLÍ V JUTOVÝCH UHLÍCH

ZHORŠENA KVALITA * ORANŽ-GU-TAN PAVINI * ČUPRUM * FOUSY MOJO

MORNING MANIAC MUSIC * RUMBLEMEN * SPINAVÍ LUŽŘI * THE SISTERS

JANA ŠTEFLÍČKOVÁ * POKRÁČ * ERNEST VOLTR * JAN ŘEPKA * ZDENĚK

LICHNOVSKÝ * LUKÁŠ LANDA * ONDŘEJ LEŠÁK * HOLDEN CAULFIELD

NAMELESS BROTHERS * DAILY PROJEKT * POST-HUDBA * VOLTEIRRA

O'NB DJS : STANTHA (ONB FEVER), COLDRÉX, DUPLICATE, SIN EATER (SOKOLBASE),

BLOFELD (LIQUIDNOB) & CHRIS VĚRN (LIVE TRUMPET)

POEZIE & AUTORSKÉ ČTENÍ * DISKUZE * PŘEDNÁŠKY

AFTERPARTY - ZDARMA S PÁSKOU Z ŽN - 2. 3. - CHAPEAU ROUGE - BEZ PÁSKY 50 KE

JISCREAM * ATTACK THE HERO * COCA CORE COMPANY * UNITED PRIMITIVES

MYOY RABYCAD * SOKOLBASE DJS

WWW.FACEBOOK.COM/ZIZKOVSKANOC

14.2.2013

Cross club Plynární 23

the Sawyer Family

Stonerbilly
Oregon
USA

support
Dead letters

Rock 'n' roll mělník
aka 2 chlapci start
z Anyway

20:00

HOLEŠOVICE

CONFIRMED
MIGHTY SOUNDS 2013

BANANE METALIK

STORY PRVNÍHO SETKÁNÍ

Anselmo

Na tomto místě měl být profil Banane Metalik, kteří v létě spolu s desítkami dalších kapel zavítají na letošní Mighty Sounds. Ale nebude. Stručnej a myslím, že i výstižnej profil kapely totiž najdete na našich webovkách, je teda nesmysl to sem psát ještě jednou. A pokud by vám to nestačilo, můžete si je dohledat v přesně tři roky starým čísle Freezinu (2/2010, k přečtení taky na webu), kde je s nima rozhovor. Místo toho jsem se rozhodl popsat, jaký bylo moje první setkání s touhle kapelou.

Bylo to právě před třemi lety na Mighty. V odpoledních hodinách přijela dodávka a z ní vyskákalo pár rozlámanejch chlapíků a drobná, roztomilá pin-upka. Po krvelačných zombíčích a divoký go-go šelmě ani vidu. Pravda, týpci byli Francií a respekt z nich šel i tak, ale Sushie měla do podoby, v jaký ji známe z klipů, promofotek a koncertů, dost daleko. Pokérovaná, usměvavá a milá holčina. To se mělo změnit s příchodem tmy. Banane Metalik hráli ten den jako poslední kapela, takže někdy kolem jedny v noci. Někdy po desátý hodině si Sushie vyžádala šatnu a do ní velká zrcadlo. Tam se zavřela a asi hodinu a půl nevyžela. Během té doby proběhla neskutečná transformace a z té „dívenky“ se stala respekt budící zombice. Podobnou proměnou prošel i zbytek kapely, ale asi vám moc nepřekvapí, že ten mě tolik nebral.

Banane Metalik měli vystoupit na naší stagi. Pokud jste stage manager (pod tímhle vznešeným označením se zpravidla skrývá to, že se snažíte poshánět členy kapely a dokopat je na pódium a následně je zase zpakovat dolů v pravou chvíli, přičemž obojí je dost často provázáno nevolí jednoho nebo více členů kapely), bývá festival chvílema docela dlouhej. Rozumějte, na place jste asi od desíti dopoledne do tří čtyř hodin ráno. A krom vypjatějších a náročnejch chvíl se setkáte i s nudou a prudou, kterou si zvlášť během odpoledne snažíte všelijak krátit. Třeba pozorováním lidí pod stagi. A to následně to s ostatníma komentujete. Jelikož nám ten rok u pódia vypomáhalo několik novejšch holek, bylo třeba obligátní „ty vole, ta má zadek/ kozy/ whatever“ nahradit něčím míň buranským. Třeba „koukní na ni, právě jsem se asi zamiloval“. Člověk tak nemá problém „zamilovat“ se klidně desetkrát denně, určitě to znáte. Takže když se blížilo vystoupení Banane Metalik a probíhalo tradiční posilňování kapely, což se většinou daří pomocí piva, rumu nebo whiskey, utrousil jsem na účet Sushie poznámku, že jsem se ten den už asi posedmý zamiloval. Česky. Nemyslel jsem, že si toho všimla, ale smích, kterej to vzbudilo, už zaregistrovala. Když jsem jí přeložil, co jsem právě řekl, tak mi tahle zombice, která na sobě měla koženéj sexy obleček a z huby jí vytejkala (snad) umělá krev a vysely cáry (snad) umělého masa, řekla, že jsem divnej. Jo, jasně, nebylo to poprvý a ani naposledy, ale od holky, co chvíli na to vyběhla na pódium, kde olizovala řetěz motorový pily a propíchovala si jazyk vidlicí, vás to prostě překvapí. Když nastal čas kapelu z pódia zase „sundat“, další poznámky na její účet jsem si už raději odpustil. Prostě jsem si netroufl tuhle dívkou bestii ve dvě ráno znovu provokovat. X

Americká post-hardcorová legenda se v lednu vydala po patnácti letech na první regulérní turné po Spojených státech. Dočkáme-li se jejich vystoupení v blízké budoucnosti i my, je otázkou, stojí ale za to se ohlédnout za tím, co takhle kapela v polovině devadesátých let ve své scéně znamenala.

Člověk může sebevíce nadávat na sociální síť, jejich návykovost, tamní plkání zohavivosti, mastění si ega, předvádění se nebo cokoli jiného, ale jedno se jim upřít nedá. To, jak snadno a rychle zprostředkovávají kontakt s jímak těžko zprostředkovatelnými informacemi je tím zásadním elementem, který přitahuje statisíce jako magnet. Je sice naprostá pravda, že dřív se většina těchto (nejen) komunických informací šířila i bez sociálních sítí, ale ty svoji úlohu plní v tomto ohledu na jedničku.

A tak jsem se díky sociální síti skrze postované video dozvěděl o své nebesky oblíbené kapele Quicksand a jejímu reunionu. Quicksand se sice už jednou dali dohromady (v roce 2012 na 25. narozeniny jednoho z nejzásadnějších hardcorového vydavatelství, Revelation Records), ale tentokrát se zdá, že se jedná o reunion plnohodnotný. Quicksand se po patnácti letech ocitli na regulérním turné po Spojených státech a šušká se, že něco podobného se chystá i po Evropě. Jestli mají v plánu se objevit i v ČR, je v tuto chvíli značně nejisté, takže při nejhorším se na ně budeme muset vypravit stejně jako, tuším, v roce 1994 někam za hranice.

Quicksand v roce 1990 povstali z newyorského hardcorového podhoubí. O tom, jak bylo výživné, svědčí čtyřlístek původních kapel Gorilla Biscuits, Youth of Today, Bold a Burn. Stejně tak jako Fugazi či Helmet se připojili k metalické post-hardcorové vlně, která aspirovala nejen na kvalitnější hudební zážitky, ale také na větší pódia a otevření se širšímu

spektu fanoušků. Quicksand zkrátka měli na začátku devadesátých let hodně našlápnuto. Na turné se ocitli jak se zmíněnými Helmet a Fugazi, tak s i trochu většími rybkami v hudebním veletoku – Rage Against The Machine nebo Anthrax. Společně turné také odjeli s kapelou The Offspring. První EP vydali na zmíněném labelu Revelation Records, ale s prvním plnohodnotným albem "Slip" (1993) se už vrhli do spárů major labelu Polydor Records. Rok 1995 byl pro kapelu stejně úspěšným jako na dlouhou dobu rokem definitivně posledním. Geniální druhé album "Manic Compression" s famózním bookletem od brooklynské ilustrátorky Melindy Beck vyšlo na Island Records. Hvězda Quicksand stoupala strmě vzhůru, ale najednou jakoby se unavila, zastavila se a během několika vteřin zase vyhasla a spadla.

Frontman Walter Schreifels, dříve známý jako mozek právě Gorilla Biscuits a basista Youth of Today, si odskočil do projektu s velmi krátkou životností CIV, basista Sergio Vega do Deftones, kytarista Tom Capone do Handsome a bubeník Alan Cage do Seaweed. Quicksand definitivně zanikli. Bylo několik světových momentů, kdy se mezi fanoušky šuškalo a doufalo, že se Quicksand znovu dají dohromady, ale nikdy z toho nic nebylo. Až před rokem se naděje vyplnily a Quicksand oznámili reunion na jeden jediný koncert, což byla možná právě ta potřebná jiskra k zažehnutí plamene. Nyní nezbyvá než doufat, že se brzy na "mocném" internetu a jeho dětech, sociálních sítích, objeví data jejich evropského turné. ✕

GROWLAND

Vyhradní dovozce.

CANNA

The solution for growth and bloom

Knowledge center

Prodejna Újezd:

Újezd 15, 150 00 Praha 5, po-pá 10.00 - 18.00 hod.
Email: ujezd@growland.cz, Telefon: +420 733 698 833

Prodejna Letná:

Čechova 13, 170 00 Praha 7, po-pá 10.00 - 18.00 hod.
Email: letna@growland.cz, Telefon: +420 774 499 115

GrowShop&HeadShop
WWW.GROWLAND.CZ

BOYSETSFIRE

KLUCI, CO SI HRAJÍ S OHNĚM

Anselmo

Sám jsem o týhle kapele ještě před rokem neměl ani tušení. Zlom nastal, když jsme zlomený vloni v dubnu procházeli areálem belgického festivalu Groezrock a Aša, kapitán výpravy z Budějovic, zahlédl plakát na slovinské festival Punk Rock Holiday. Mezi největší jména lineupu tam byly zasazení právě Boysetsfire a kući budějcký, jak sami s oblibou říkají, si málem pustili do kalhot. Trochu jsem se zastyděl, že kapelu vůbec neznám, a zařek se, že to ihned po návratu musím napravit a Boysetsfire si poslechnout. A tak se taky stalo. Vzhledem k nedávným událostem, který se začaly kolem Boysetsfire dít, jsem se rozhodl s váma, kteří je stejně jako já před rokem neznáte, podělit. Přeci jen stojte za to.

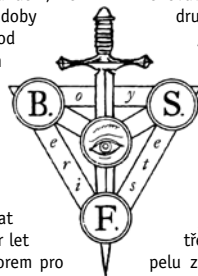
Přesuňme se do časů dávno minulých, kdy emo označovalo hudbu – hudbu plnou emocí, ne pubertáků s ofinkou; do doby, kdy ještě nebyl punk znásilněnej, neměl rovný kšilty ani nevyplňoval prostor v MTV; do doby, kdy underground byl kurva undergroundem, ne jen reklamním tahákem pro rádobu nezávislou mládež, která se od bábřínek a kenů lišila snad jen tím, že to o sobě tvrdila; v této době vzniklo mnoho pozdějších velikánů hudební scény. Mluvíme o začátku devadesátých let, o době, kdy se na scéně rodila spousta kapel, člověk mohl každé den v přímém přenosu sledovat vznik novy kapely, která se za pár let stala obdivovanou hvězdou a vzorem pro spousty teenagerských pokusů o vlastní cestu ke slávě. V té době začal sen mnoha kluků. Mezi nima byli i kluci z malého, neznámého městečka Newark v bezvýznamném státě USA, Delaware. Příběh Boysetsfire začíná docela otrepanou scénkou, jako z běčkového filmu dalo by se říct: dva výrostci, v tomto případě Chad a Josh, budoucí kytaristé Boysetsfire, sedí na lavičce a potahují z cigára. „Co založit kapelu?“ Nic víc, nic míň za tím nebylo. Takto obyčejně se začala historie kapely, jejíž oznámení o přípravách novy desky na zlomu roku 2012 rozčeřily vody fejsbůku.

Boysetsfire ve své tvorbě snoubí právě prvky undergroundu, punku a emo v té nejpřípinnější a nejčistší podobě, jakou můžeme najít právě na počátku devadesátek ve Státech. Tahle politicky angažovaná kapela, nebo možná přesněji řečeno – kapela, co má svy názory, za kterými si pevně stojí i

po dvaceti letech, se dala dohromady v říjnu 1994. Hned na přelomu let 94 a 95 vydala demo, rok na to svoje první EP a už napřesrok, v roce 1997 první plnohodnotnou desku „The Day The Sun Went Out“. Nemá cenu zde vyjmenovávat všechny možné nahrávky, ale

druhá plnohodnotná deska v pořadí, „After The Eulogy“ z roku 2000, za zmínku rozhodně stojí. Jednak kapela otevřela dveře klubů po celé Americe, ale i díky ní se ještě tentýž rok dostala na lineupu prestižního Vans Warped Tour. Kariéra jak z pohádky. Od té doby kapela vydala ještě dvě desky a jak jsem už naznačil, na cestě je třetí. „After The Eulogy“ byla pro kapelu zlomovým počínem ještě z jednoho důvodu. Pokud si ujdíte na sportovních počítačových hrách, Boysetsfire nejspíš budete znát a ani o tom nemusíte vědět. Ve hře Legends wrestlingu vás doprovází song Rookie právě z „After The Eulogy“. Stejný song se pak objevuje i ve hře 1080° Avalanche (znaj zejména snowboardisti), kde najdete ještě jednu pecku od Boysetsfire – Handful of Redemption z alba „Tomorrow Come Today“.

Jenže od poslední desky s názvem „The Misery Index: Notes from the Plague Years“, kterou vydali v roce 2006, to s klukama nevydalo moc růžově. Až do roku 2011 o nich nebylo slyšet. To se ale předloni změnilo a Boysetsfire vystoupili na několika festivalech a odjeli si turné, ale co si budem povídat, fanoušci už pomalu přestávali věřit, že půjde o víc, než jen právě o několik koncertů. Vše se změnilo na přelomu roku 2012/2013, kdy členové kapely na svy Facebooku vydali

prohlášení, že po svém reunionu už absolvovali tolik koncertů, během kterých nastrojili tolik nových nápadů, že jim nezbývá nic jiného, než se pustit do další desky. Hurá hej! Kdo jste správně hipster a používáte Instagram, tak si tam najdete jejich ofiko profil. Se železnou pravidelností tam postovali fotky z nahrávacího studia. V době, kdy tenhle text píše, už se nahrávání blíží k finiši, ale hádám, že podobně dokumentárně kluci pojmu i finální míchačku a další aktivity.

Suma sumárum: v čem je kouzlo Boysets-fire? A proč byste si měli v záplavě nových a nových super-hyper-skvělých post-hardcorových kapel pustit a oblíbit právě je? Tak v první řadě jsou to samozřejmě vysoce

adiktivní songy, žejo. Je to ale taky jejich nezávislost na módních trendech, kterým bohužel podléhá velké množství kapel, který můžeme v tomhle hudebním ranku najít. „Přežili jsme teror rap-rocku, tyranii nu-metalu i smutnou etapu pop-punku. Poflakovali jsme se tu ještě před tím, než se rozšířil internet.“ A nezbývá než dodat, že jsou stále svě a hlavně, že jsou zase zpět!

PS: Při dopisování tohoto textu mi hrál jejich song Still Waiting for the Punchline (Stále čekám na pointu). Pointou tohoto výlevu by měl být fakt, že je tady kapela, o který nebylo v poslední době moc slyšet, ale o který, jak věřím, až vydá novou desku (což by mohlo být letos na jaře), zase hodně uslyšíme. X

DJ EFKA

50'S - 80'S RETRO & DISCO SUPER HITS!!!

SO 09. 02.
20:00

007 STRAHOV
ZDARMA

DJ TCHICHIMAN

PUNK' N' ROLL DE LUXE!!!

Novej BAR
v centru Prahy
největší pro nevybroušenou
Mládež

1.2. Dj. Mizzbo
Dub Reggae

2.2. Rude Audio
SKA, 2tone, Soul

8.2. Dj. Pět'a
Punk, R'n'R and more

9.2. Dj. Crew & Dj. Haircut
Reggae, Reggaetone, Hip-Hop

15.2. Tighten Up Selector
vs. Missing Words Sound System
2tone, SKA, Northern Soul

16.2. Dj. Monster
Psychobilly, Rockabilly

22.2. Skanskansa Sound System
SKA, Rocksteady, Soul

23.2. Dj. Papa Peters
SKA, Soul, Funk

Otevírací doba:

Po-Čt 17.00-24.00, Pá-So 18.00-03:00, Ne 17.00-24.00

Křemencova 8, Praha 1

Fido, Vojta Holub

FLATFOOT 56

NEŽÍT NĀPLNO? ALB JĀDĚTE...

Punk rock a dudy, skotská whiskey a rock'n'roll – a v případě týchle kapely ještě taky kousek nebělka v textech, to jsou velice zkrácené vycházející hvězdy keltského punku Flatfoot 56 z Chicaga.

Jestliže se začátkem devadesátých let prohnala naší kotlinou vlna hardcoru, následně punku, koncem devadesátek pak ska-punku a ska, je zřejmé, že keltskéj punk věvodí právě dnešku. Flatfoot 56 se sice zatím netěší takový popularitě jako jejich služebně starší a otrepanější kolegové Dropkick Murphys, The Real McKenzies nebo Flogging Molly, ale poslední dobou se velmi nápadně hrnou do popředí. Mladá krev, která s každou novou plackou ukazuje, že jestli se matadoři žánru pořádně nezasnažej, zdánlivě pevný pozice na špičce pelotonu začnou být povážlivě vrtkavý.

U Flatfoot 56 se vám dostane všeho, čeho si fanoušek keltského punku žádá. Jsou neuvěřitelně melodický, jednoduchý, sázejí na mohutný sborový vokály v refrénech, ale zároveň si dávají velkého majzla, aby ne-sklouzli do zahňívajících klíšovitých vod, ve kterých se tenhle žánr bez uzardění už pěkných pár let rachtá. Chviléma máte pocit, jakoby někdo namixoval silný momenty už zmíněných Dropkick Murphys se silnějším momentama Bad Religion. Základem je moderně znějící, našlapanej, důmyslně vystavěnej punk

rock, okořeněnej hardcorovou dravostí, do kterého perfektně zapadaj, samozřejmě, jak dudy, tak třeba mandolína. Poslední, v pořadí čtvrtá deska Toil, která spatřila světlo světa v srpnu 2012, je, zdá se, ztělesněním toho, co Flatfoot 56 doopravdy jsou. Tedy především kapela chlapíků, který, kromě toho, že se žijí mimo muziky i klasickou práci, mají rodiny, jezdí po koncertech jak mourovatý, mezi tím vším dokážou udělat originální, vycizelovanou punk rockovou desku, ze který sálá nadšení a víra v to, co dělaj, se snaží, aby tohle celý pozemský lopotění mělo nějaký další smysl.

A protože kůži na trh nosí Flatfoot bezmála třináct let, bylo už na čase, aby jí kluci taky přinesli na ten náš malej český blešák a ukázali, co v nich je. Kapela se ukáže 28. února v klubu 007 Strahov, kde prokážou svý kvality společně s mladějma a nadějnejma českějma punkerama Just for Being. Tak si dejte tenhle čtvrteční večer pauzu od vší tý roboty, vykašlete se na předsudky vůči nálepkám, ať už je to keltskéj nebo křesťanskéj punk, a přijďte se vyřádit na – no, zkrátka a dobře – dobrou muziku. ✕

MIGHTY SOUNDS UVÁDÍ

28. 02. KLUB 007 STRAHOV

FLATFOOT 56

JUST FOR BEING
(PUNK, CZ)

START: 20:00
VSTUP: 250Kč

(CELTIC PUNK, USA)

Když jsem se díval do minulejších čísel Mighty zinu a pročítal jsem si starší guilty pleasures, zjistil jsem, že archivy studu už na světlo světa vyhodily pár klenotů, za všechny samozřejmě na prvním místě musím zmínit nestárnoucí klasiku Holy Diver, kterou i já řadím na piedestal kůže, metalového hrození a kožených vestiček. Bude těžký se vyrovnat takovejmdle perličkám, nicméně myslím, že i já můžu přispět svoji troškou do prohlíhého mlýna kulturních perversností. Jak bylo správně zmíněno dřív, většinou se naše guilty pleasures dostávají ven někdy mezi třetí hodinou ráno a půlkou druhý flásky ruma, nicméně musím dodat, že na ty správný a jedinečný skvosty je čas a místo vždycky. Dneska to ovšem bude čistě hudební, tak come on baby light my fire...

ŠKWOR – MÝ SLZY NEUVIDÍŠ

Kdybyste vzali Korn, Limp Bizkit nebo Linkin Park, pořádně je nechali vylouhovat v sudu s Braníkem, okořenili to špetkou klasický český poetiky à la Kabát, vzniknou vám z toho Škvor, česká odpověď na onehdá módní vlnu nu-metalu. Banda vlasatejch mániček s poctivým náběhem na pivní mozol, která se tváří tak, že i Cannibal Corpse uprostřed rituální vraždy trhácti novorozeňat by z nich měli bláto na hřišti. Především v songu Mý slzy neuvidíš se veškeré jejich chlapáček patos dostal na pomyslný vrchol a plytkej text (místama rapovanéj s velice originální flow) o tom, že v zimě je zima a některý děti nemaj na Vánoce dárky, ale českéj pivář se krutýmu osudu postaví s lahvěčem v ruce v duchu hesla „přeskoč, přelez, ale nikdy nepodlez“, je pro mě každodenní vzpruha.

IVANHOE – WAY OF LIFE

Klasika, se kterou se můžou rovnat snad jenom hvězdy český hip hopový scény Ice a Čera, Leo Beránek, případně MC Kapucino a jeho čegetóna. Myslím, že Ivanhoe se při skládání tohoto rapovýho opusu o životě zrovna neinspiroval Sokratem nebo Kantem, ale spíš prostě tak dlouho koukal na MTV, až mu z toho hráblo. Klip má všechny atributy řádného gangsta rapu, jsou tam bitches, spousta oxeroxovanejch tisícovek, káry i basketbalový míče a zlatý řetězy, snad jenom bouchačka chybí. Je to ale nahrazená kreslem se svátečním přehozem někde v babiččině obýváku, což, jak jistě uznáte, je náhrada víc než důstojná. V refrénu není Ivanhoeovi možný upřít perfektní výslovnost profesora angličtiny z Oxfordu, v jednotlivých slokách se pak dozvíme například to, že sportovní boty maj bubliny a řadu dalších mouder. Jo, kde jsou ty časy, kdy ještě neexistoval swag a zblbnutá mládež si hrála na teplický 50 Centy...

DO YOUR BALLS HANG LOW

„Pisnička“, co zaručeně rozzuchá vaše pártý na nejvyšší obrátky. Taky se v ní ale dozvíte, že mlátit se do genitálií kladivem způsobuje modřiny na kulcích. Z videa na diváka minutu a půl pomrkávaj dvě varlata a kreslenej týpek, přírodou neobyčejně obdařenej, si dokáže z pytle uvázat kravatu. Hudebně jde o povedenou taškařici, která při troše tanečního talentu možná i vaše náčiní rozhoupe ze strany na stranu. Při pozorným poslechu uslyšíte jemnou inspiraci irskéjma lidovkama. Každopádně, tuhle vlezlou melodii a jednoduchej text o reprodukčním aparátu z hlavy nedostanete ani jinak skvěle fungující metodou Kurta Cobaina.

POETIC ASSASSIN – INVERTI IN DARKNESS

„Tu mač brad in maj bedrum, tu mač braaaaaad.“ U nás tohle sice není nijak populární virál, ale když jsem tohodle japonského metaláka objevil, mělo jeho zásadní video Inverti in Darkness asi 30 tisíc vjůs. Dneska mu chybí 100 tisíc do rovnýho milionu, čímž předěčí i některý klasiky žánru a pomalu nastupuje cestu, kterou mu vyšlapal PSY se svým populárním tanečkem. Nikdy mě neprestane fascinovat, jakěj zápal pro věc z videa přímo tryská. Nikdy mě neprestanou fascinovat zpěvákovy kěrky (na předloktích například něco blížící se Mickey Mousovi, na druhym klasická kostička Misfits). A nikdy mě neprestane fascinovat k dokonalosti dovedenej text o mytí rukou po japonskym masakru motorovou pilou. X

ŠKWOR
„Mý slzy neuvidíš“

IVANHOE
„Way of Life“

DO YOUR BALLS HANG LOW

POETIC ASSASSIN
„Inverti in Darkness“

Štěpán Kouba

PUPENDO, PIVO A KLOUBÁNÍ: REPORT Z TURNÉ THE UNHOLY PREACHERS

„Jaký to je být v punkové kapele a jet s ní na turné?“ Spousta z nás, co kapely sledujou jen z hlediště, nad touhle otázkou přemejšlela – s trochou závisť – tisíckrát. Ve snaze zprostředkovat zážitky z živého hraní co nejděleji, přinášíme s jistou mírou (ne)pravdivostí reporty přímo od členů kapel, který jsou proslulý především svou divokostí na pódiu (a mimo něj). Že je turné s punkrockery The Unholy Preachers především srandy kopek, které ale dokážou zvládnout jen chronicky intoxikovaný jedinci, vám převypráví jejich basák Štěpán.

Objasnění leteckých neštěstí většinou závisí na nalezení černý skříňky. Malý, naničovatý krabičky, která ale na rozdíl od pilotů může podat svědectví o posledních okamžicích před katastrofou. Ta naše se našla. Kousek vedle mého těla, pod hladinou oceánu zážitků. A proto vám můžu vyprávět tenhle příběh plný napětí, dobrodružství, smíchu, slz, jednorozčů, zmutovanejších vetřelců... a rokenrolu.

S cigárem v hubě a narychlo sbalenou krosnou na zádech jsem vystřílel z domovních dveří a klopýtal po kluzkých schodech zahra-

dou dolu na ulici. Zpoždění toho času nabralo víc jak hodinu, ale posádka na sobě nenechala nic znát. Tohle měl být jeden z vrcholnejších okamžiků Troublemakers Tour 2012. Uběhlo jen pár minut a náš velkoautomobil už si to zběsile dračil v rytmu Turbonegro po schodech Dé jedničky. Gumy zhavily hrbolaté asfalt, zatímco posádka posilněná prvníma lokama piva a lambrusca v melancholický náladě zasněně pozorovala okolní krajinu. Oduševnělý komentář pak prokládala občasným převráváním se na téma probíhajících prezidentských voleb. V Bratislavě jsme nabrali chybějícího člena gangu, Jiřího, kterej tu v rámci svojí služební cesty celej tejden kontroloval sterilitu držadel v kabínkách peep show. Shledání to bylo fakt dojemný. Láskyplný objektiv div nepřecházely v oběti, proudem tekly slzy dojetí... ach. Po tom, co jsme ještě na benzince doplnili ostrý patrony, už nic nebránilo vyrazit do Nitranského klubu El Mariachi. Kromě sympatického podniku plnýho sympatickejších lidí (jak už to tak u našich východních bratrů bejvá) nás tu přivítala parta našich drahejších soukmenovců včetně jedny soukmenovkyně, hájící barvy

Thunderbirds. Po tom, co jsme společněma silama naházeli cajky na značky a ochutnali pár modelů ze zdejší neuvěřitelné nabídky piv Brew Dog IPA s názvama jako Rocknroll, Punk77 nebo Hardcore, jsme ještě poladili formu pár „poldecí“ vodky, a šlo se na věc. Za pár desítek minut bylo po všem. Na bojišti zůstalo několik desítek upocenejších a pár lehce raněnejch vojáků. V momentě, kdy naše jednotka opouštěla klub, by se našlo i pár v bezvědomí.

Půlku z nás čekal ten večer ještě přesun zpátky do Bratislavy, od který nás dělila cesta plná mlhy, vlků a medvědů, ale na konci který nad náma bděl mocný Kubo Jurkovič, takže se nám ji podařilo překonat bez ztráty kytičky. Proběhlo třetí velký vítání prvního dne zakončený na bytě našich milějch hostitelů degustacemá všeho možného... a pak probuzení na hromadě těl a končetin kumpánů. Pak kafe a šibalský úsměvy doprovázený dotazem „...tak jak ti je?“, kterej napovídá, že excesu bylo zřejmě učiněno zadost.

Když jste na turné s kapelou postavenou ze skvělejších kámošů, ta nejlepší věc je to, že

se nevidíte jen večer pár hodin v klubu, ale trávíte spolu celý plnohodnotný dny. To vás sblíží jako nic na světě a dalo by se říct, že tak vznikaj ty nejpěvnější přátelství. Když jste na turné s The Unholy Preachers, většinou se s ostatníma serete už od rána. Největší snahou pak je eliminovat jakýkoliv interakce, který by mohly vyústit ve slovní konflikt, nebo, nedejbože, fackovanou. O to bohatší je náš volnočasovej program, protože je třeba neustále upoutávat pozornost každého z nás, aby nedošlo k očinnému kontaktu delšímu než dvě vteřiny jednoho člena s druhým, kterej by moh skončit obligátním „co zas čumíš?!“.

Ale tohle páteční ráno začalo úplně idyllicky. Po snídani jsme se vypravili do centra, kde se nacházelo KC Dunaj – místo, který se stalo hostitelem večerního mejdanu s The Unholy Preachers a Thunderbirds v čele. Poprvý jsme tam zavítali už v brzkých odpoledních hodinách. Bar i sál se nacházely v nejvyšším patře budovy s úžasným výhledem na starou Bratislavu a známou siluetu Bratislavského hradu nad řekou. Drink dva na prosluněný terase a člověku se pomalu začala v žilách

zahřívát krev před večerní jízdou, na kterou byla očekávána mimořádná návštěvnost. A taky že jo. Už kolem osmy hodiny se začali trosit první návštěvníci a chvíli před jedenáctou, když svoje desky na gramofonech kroutili lokální The Ugly Selectors, mohlo být na place víc jak pět set lidí. Vyhazovači před klubem pouštěli dovnitř až ve chvíli, kdy někdo jinej odešel. Hotová Noc v Roxbury. Jak se zásoy v backstage tenčily, na baru bylo k vidění čím dál víc členů naší expedice. Forma byla polazená takřka ideálně. Jako první na to vltli Thunderbirds a už od prvních riffů bylo jasné, že jim Bratislava bude zobat z ruky. Ledy se jim podařilo prolomit ještě rychlejš, než je ve sklenicích dokázaly rozpustit teplý drinky z baru, takže políte pivem jsem byl dřív, než z frontmana Woodyho začal stříkat pot na lidi v prvních řadách. Následoval set The Unholy Preachers, o show vlastní kapely se asi moc rozepisovat nebudu, snad jen, že po vystoupení Thunderbirds jsme se toho ujali důstojně a s vervou a už závěrečná Ereкке potěšila nejen slečny v prvních řadách.

Už ani nevím, čí nápad to byl, ve který hlavě posilněný alkoholem a nabuzený smyslnějma textama Davida Holého (frontman Unholy Preachers – pozn. red.) se ta myšlenka vytláhla, jistý ale je, že z pupenda, který se toho večera rozmohlo jako zábava číslo jedna, mám podlitiny na břiše ještě dneska. Na druhou stranu, člověk by měl brát věci tak, jak jsou a zbytečně si nestěžovat. Taky se mohlo hrát Rošambo, nebo stavět živěj Betlém, žeáno...

Sobotní ráno začalo opět vydatnou snídaní. V nedaleký samošce jsem objevil úžasnou kolekci belgickějch piv. Kdokoliv z později se probudivších vyražel na nákup, šel už v podstatě najisto. Takhle chutná svaačka v nás poránu probudila sklony k filozofování nad hovnem, a jak už jsem řek, odtud nebejvá daleko k prvním urážkám a facckám. Zvlášť, pokud jsme v diskutovaným tématu názorově nekonzistentní. Třeba právě v případě volby prezidenta republiky, funkce familiárně přezdívaný „pokladač věnců“. Nikdo se pak

nemůže divit, že se celej takhle započatej den dál nes v duchu vzájemnejch slovních inzultací. Vrcholem všeho pak byla hromadná potyčka několika chlapců ze souboru The Unholy Preachers, kterou náramně pobavili personál a několik málo návštěvníků KC Dunaj při podvečerním nakládání aparatury před cestou do Trenčína.

Trenčínská jízda byla jízdou vpravdě mexickou. Na místní specialitu, „mexický pivo“, jsem byl upozorňovanéj dlouho předtím, než náš kočár překročil hranice města, než naše boty překročily práh klubu a než hladina alkoholu v krvi překročila únosnou mez. Mexický pivo nespočívá v ničem jinym, než že vám do malýho pivka lísknou poldecí tequilly a celý to zakápnou limetkou. Kdo někdy experimentoval s long drinkama z piva a tvrdýho, určitě si umí udělat obrázek o explozivité tyhle směsi. Hlavně dvoudo večera se stal bezpochyby totálně ujetej týpek, kterej už od prvních tónu The Elegans – mimochodem velmi důstojnýho nástupce kapely Kaktus – rozjel na parketu nehorázný tóčo, zařaditelný někam mezi rock'n'roll v podání Forresta Gumpa a electroboogie od legendy Hroznový Lhoty. V někom vzbuzoval obdiv, v někom úsměv, v jinym strach. O vystoupení Thunderptáků a Neholých Pýčusů už objektivní svědectví nepodám. Zhruba někdy v tuhle chvíli se začaly objevovat první potíže s řídicí jednotkou. Při kontrole systémovejch kapalin, která proběhla o něco pozdějš na baru, se zdálo, že nebezpečí je zažehnaný, nicméně kontrolka nakonec stejně nekompromisně zahlásila fatální „system overloaded“, a já byl nuceněj nouzově přistát na gauči.

Probudil jsem se až o hezkejš pár hodin později doma v Košicích. Černá skříňka se našla kousek vedle mýho těla, pod hladinou oceánu zážitků. A proto jsem vám moh vyprávět tenhle příběh plnej napětí, dobrodružství, smíchu, slz, jednorozců, zmutovanejch vetřelců... a rokenrolu. X

SERIÁL SUBKULTURY NO. 04:

TUNIČI

Tchichiman

Známe to asi každý, kdo alespoň párkrát v týdnu řídíme nebo musíme řídit. Vedle, před nebo za nás se svým vozem přibrzdí takzvaný řidič masírka a v tu chvíli přestáváme slyšet. Svoje rádio, partnerku, svůj motor... a jediné, co víří vzduch, je dunění „poladěné“ stereosoupravy. Anebo si určitě vybavíte postarší škodovku ozdobenou křídlem vzadu a překrásnou orlí samolepkou přes celou přední kapotu. Vypadá to hezky, škoda jen, že tento vůz při srážce poskytuje asi stejné ochrany, jako když si po obvodu těla naskládáte prachové polštáře, vše ovážete provázekem a na kolečkových lyžích se přes nuselský most rozjedete směrem k dálnici.

Nedávno jsem v televizi sledoval pořad o tuningu Fordu Fairlane. Za a) tento vůz je mimochodem jedním z nejkrásnějších aut, jaké Amerika kdy stvořila, a za b) pokud se podíváme do slovníku cizích slov, tak tuning znamená ladění výkonu a seřízení. Dva týmy proti sobě bojovaly, kdo vůz lépe zrenovuje. Oproti českým broukům pytlíkům jim především chyběly svítivé teplákové soupravy a fakt, že každý z týmu rozumí všemu. Práci nezačínali nainstalováním obřích reproduktorů, ale vymysleli úpravu nejen exteriéru, ale i čalounění, posvěceni palubní desky nebo detaily, jako je umístění rezervy. To vše, s ohledem na odkaz zmíněného Fordu, vkusně a decentně.

Těžko říct, proč lokální srazy fandů tuningu mají asi takovou úroveň, jako kdyby James Bond jezdil v Renaultu 19, většina filmu se natáčela v McDonaldu a akční scény na jeho záchodcích. Jelikož se srazů neúčastním, jak takový typický návštěvník vypadá, vím pouze z čerpacích stanic. Kanárkové žlutá Felicie s chromovanou samolepkou na prazích a útrata 150 korun za natural. V odpoledních hodinách poté na srazu proběhne nápadité demoliton derby spočívající v tom, že se proti sobě zprudka rozjedou dvě stodvacítky. Nesmí chybět fireshow, Miss mokré tričko a večer jedna z 2200 kapel, které v této zemi vzdávají hold Pepému Vojtkovi a jeho spoluhráčům. A já se ptám: proč?

Samozřejmě ale existuje spousta nadšenců, kteří motocykly a auta renovují nebo upravují s citem a vkusem a vše odpovídá dobově předloze nebo dobremu vkusu, ale bohužel na to, aby si tyhle kluci a holky udělali sraz, jim bohužel stačí jedna tunimobuňka, a to je sakra škoda! X

black light burns

07.02.2013
praha - futurum

JRE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ

CANNIBAL
CORPSE

Devil Driver

THE BLACK DAHLIA MURDER
THE WINDS OF PLAGUE

02-03-2013
OSTRAVA | GARAGE

LOCKUP

Inglorious

DRIPBACK

14.02.2013
PRAHA-HOODOO

LONGDISTANCECALLING
THE FLOOD INSIDE TOUR 2013 WITH SPECIAL GUESTS

SOBISTAFIT RUDREY HORNE

08.03.2013 PRAHAHOODOO

Tchichiman

NESPOUTANÝ DJANGO (2012)

USA, 2012

Western / Akční / Drama / Komédie

165 min

Velikán světového filmu, dnes už i postavou, Quentin Tarantino a jeho nový film Nespoutaný Django, který právě přilétl do našich kin. Muž, který se z vyhazovače v pornokině a zaměstnance videopůjčovny dokázal dostat až na vrchol. Na první film, o kterém nikdo netušil, jestli bude úspěšný, dostal víc prostředků, než má náš státní fond kinematografie na rok. A pak mi vykládejte, že americký sen je mýtus!

Tarantino nám v Djangovi dokazuje, že si může plnit všechna svá přání a nejspíš už nemá žádná omezení. Yakuza dostala na zadek v Kill Billovi, nacisté v Panchartech a teď si Quentin účty vyřídil s otrokáři. Pokud se budete rozhodovat, jestli jít do kina, tak jedním z vodítek může být, kromě traileru, který napřed zkoukne asi většina z nás, i poslech (opět perfektního) soundtracku. Co mě na Tarantinovi baví nejvíc, je jeho naprostý přehled. Spousta kritiků mu vyčítá, že často vykrádá, třeba gangsterky anebo právě teď western. Jistě, stejně jako v hudbě i ve filmu se toho dost recykluje, ale právě žánr spaghetti western, který přijde v Djangovi na přetěs, není nic jiného, než opakování stejných témat a zápletek, stejně jako dějová linka ve filmech Charlese Bronsona nebo Chucka Norrisa.

V hudbě, tedy u stylů hudby, které mě bavily a baví, mi šlo vždycky o to se skrže ty známější a úspěšnější kapely dostat i k těm méně šťastným a často i obskurním. Stejně jako George A. Romero zůstane navždy kultovním díky noci, kdy oživil bývalí kamarádi, jeho Ůsvit mrtvých dal popud stovkám uctívací začít napodobovat svůj vzor. A když už máš něco rád a chceš tomu vzdát hold, udělej to pořádně. Zkrátka a dobře, pokud na to chcete jít stejně jako Tarantino, nechte se zaměstnat ve video půjčovně, zkouknete všechny filmy všech žánrů, co vám síly stačí, a pokud si oblíbíte třeba právě western, neváhejte s obsazením Franca Nera jakožto nejnámějšího špagetáka hned vedle Terrence Hilla nebo Clinta Eastwooda. Zkuste zlákat pana Morriconeho, aby pro váš film napsal podobnou skladbu jako Muže s harmonikou, titulní to song filmu Tenkrát na Západě. Tuto výzbroj nejlepších a nejkultovníjších westernů samozřejmě Django nepostrádá.

Pokud jsme tu už na začátku mluvili o vykrádání pokladnice světové kinematografie, vzletnější

slovo by v případě Djanga bylo remake. Často se to našťástí povede udělat poměrně bombasticky a solidně retro. Co se týče westernu, tak jistou podobnost s Djangem nabízí film Boss Nigger, a po zhlédnutí Tarantinova filmu najdete mnoho společných rysů. A tak se také detektiv John Shaft po téměř třiceti letech dočkal přepokání svého odkazu z kultovního snímku nesoucího jeho příjmení. Hlavní postavu novějšího „Shafta“ ztvárnil Samuel L. Jackson, a vám upadne spodní čelist, až ho v Djangovi uvidíte sázet jednu ghetto slangovou hlášku za druhou. Ty už jsou dnes, kvůli zákazu „n-word“ a někdy potřebné politické korektnosti, cool pouze na rap battlu. Přesto je tenhle film cool od začátku do konce a co nikdo z odborníků v kritikách nezmiňuje, je fakt, že Django je film především o touze po svobodě a nutnosti překonávat všechny překážky kvůli lásce, a tak, ač to už k závěru nevypadá, nakonec vše skončí, jak se sluší a patří, dobře.

Pro tyto neviditelné dny se hodí zařadit ještě jeden tip a to na domácí podívanou, od místra snad stejně kultovního. Všichni vědí, že Chuck Palahniuk napsal Klub rváčů, ale dnes mám pro vás tip na film Choke alás Zalknuti, také natočený dle Palahniukovy knižní předlohy. Stejně jako v Djangovi a v každém dobrém filmu, i zde jde o ty nejkrásnější city s nejčistšími úmysly, cesta k nim je tentokrát pěkně dlážděná desítkami pohlavních styků. Ty musí hlavní hrdina podstoupit, aby chom pochopili trápení jeho duše i myslí, která je závislá na sexu. Do toho všeho pracuje v jakési retro vesnici, postavené po vzoru prvňák amerických osadníků, stará se o svou šilenou matku a zaskočením sousta při jídle v restauraci se schválně přivádí téměř k zadušení. Nebudete litovat už díky vykulatěnému výrazu v obličejí hlavního hrdiny! X

Akorát sedím v letadle na trase Londýn-New York, poslouchám Bruce Springsteena a s vědomím, že uzávěrka zinu byla včera a já nemám napsané ani článek, začínám přemítat, komu nebo čemu bych dal tentokrát trochu sodu. Dobřejší adeptů je strašně moc a moje nebohá prdel má před sebou ještě asi 14 hodin do Sao Paula, takže to tentokrát pojmu trochu obecněji.

V první řadě bych rád poslal do hajzlu chlápka, co vybíral filmy pro tuhle linku. Právě jsem do-koukal to jediné, co skýtalo alespoň trochu naděje, že to nebude úplná píčovina a musím říct, že Hermiona sice vyrostla do krásy, ale hrát umí asi jako Žito na varhany. Název toho snímku byl moc dlouhý a moc hloupej na to, abych si ho pamatoval, ale pokud to srovnám s rozhovorem s Jonem Bon Jovim, kterej sleduju chlápek po mojí pravici, tak jsem vlastně mohl dopadnout i hůř.

Druhá věc, co mě napadá, která by si tentokrát zasloužila pořádné strike, jsou dvoudílný Star Trek. Vážně není nad to, když člověk čumí na bednu do čtyř do rána a pak se s ním rozloučej jakože „to be continued.“ Horší už to snad je jen další den, kdy se vám chce ve dvě už spát, ale musíte vydržet zase do čtyř, abyste sami před sebou obhájili smysluplnost ponocování dne předšlého. Navíc slibně se rozvíjející zápletka zpravida vyústí v nějakou debilitu, jakože se Klingoni a Romulani maj vlastně rádi nebo tak něco. Picard by prostě měl na začátku každého dvoudílu varovat.

Ještě pět zasranejch hodin do New Yorku, kde si nedám ani cigáro. What the fuck happened to this world? Z kuřáků se stali těžce šikanovaný. Že by udělali na letišti aspoň nějakou místnost 5x5 metrů a klidně i vybírali prachy, když by se člověk chtěl nadejchat trochy kouře? Hovno. Skoro 24 hodin na cestě a bez šance. Já jsem celkem tolerantní člověk, a proto chápu, proč se nekouří v letadlech nebo v hospodách, ale teď si vážně připadám jako absolutní společenskéj vyvrhel. Jak tam budu potupně prosit na koleno nějakýho stewarda, aby mě nechal chvíli na runwayi u toho busíku a já si moh dát tři pracky.

Celý je to trochu nedůstojný a proto bůh žehnej Italům, že kuřácký koutky maj a nenutěj člověka ponižovat se. Garibaldi a Vittorio Emanuele by na vás byli hrdí!

A když už jsme u těch lidí, tak já jsem se rozhodl bejt zodpovědněj občan a zařídít si voličskej průkaz, abych moh hlasovat v druhym kole prezidentských voleb. Ne, že bych Karla tak hrozně žral a nosil tu ošklivou placku nebo zahrnoval svym světonázorem facebooky a internety, ale nevolit je jako volit Tomia Okamuru a to bych si nikdy neodpustil. I když jsem jenom hnusnej, smradlavěj a bezcenněj kuřák, což mi vehementně připomíná neustále svítící ikonka nade mnou, stále se cejtím zodpovědněj za naši demokracii, i když to někdy znamená volit mezi „giant douche“ a „turd sandwich“, jak by řekli v South Parku. Jinak jsem rád, že jsem nechal ty opružný agitky za sebou a vrátím se, až bude po všem, až bude Kikina na hradě minulostí. Nicméně vy už stejně víte, jak pohádka dopadla, takže já se půjdu na chvíli dívat na Grónsko z okýnka a počítat tuleně.

Grafik zinu Marcel bude určitě kroutit hlavou, až zjistí, že jsem místo čtyř napsal jenom jeden článek a ještě k tomu ho takhle odflák, protože mi říkal, že dřív nebo později moje zanícení odpadne a já nedodám. Jen abych to uvedl na pravou míru, prostě jsem tentokrát nestíhál a nestíhám. Není třeba se bát, v rubrikách Sub-kultury i Mighty Focus budu pokračovat hned příští měsíc a budou dvojnásobně víc cool, abych vynahradil vše, na co jsem se tentokrát vyhodnul. A hlavně únor je stejně takovej ten měsíc, co nikdo nevytlačá z díry a ani Jardovi Jágrovi se moc nedaří. Je zima a tak. Prostě na hovno. X

HOUBA vs. LENIWIEC

10 YEARS AFTER 2003 - 2013

- 22.2. PRAHA - ROCK CAFE
- 23.2. ČESKÝ KRUMLOV - FABRIČKA
- 1.3. WROCLAW - KLUB WEEKEND
- 2.3. TBA - POLSKO
- 29.3. PLZEŇ - POD LAMPOU
- 30.3. DOMAŽLICE - MOSKYTO
- 19.4. JISTEBNICE - KD
- 20.4. OSTRAVA - BARRÁK

SWIS-SHOP.CZ
ONLINE SKATE SHOW INK. SURF SHOP

PHR
RECORDS

Limen
CLOTHING

Ličení: Viola Černodinská
Foto: Vojta Florian
Modelka: Dominika Kruchňová
Místo: www.hamtam.cz

BRADAVKA

minimální doba hojení: 4 měsíce

PUPÍK

minimální doba hojení:
6 měsíců

GENITÁL

minimální doba hojení: 3 měsíce

HELL
PIERCING • TATTOO • HAIR
WWW.HELL.CZ

LÉTO JE TU ZA PŮL ROKU.

V květnu je pozdě honit figuru a piercingy do plavek.

TEĎ JE TEN SPRÁVNÝ ČAS!

BLACK LIGHT BURNS

PÍSNĚ KRUTOSTI

Vojta Holub

Black Light Burns, to je název znovuzrozené americké alternativní metalové formace, které pevnou rukou šéfuje osobitý kytarista a excentrik Wes Borland. Kapela v srpnu vydala po téměř čtyřech letech nečinnosti své druhé CD, se kterým se přijede Wes a jeho kumpáni pochlubit 7. února do pražského Futura. Rozpoutají-li peklo, to se budeme muset nechat překvapit.

Borlanda zná většina z nás jako původního kytaristu rap rockových Limp Bizkit, od kterých ale „kvůli tvůrčím odlišnostem“ odešel v době jejich největší slávy, tedy někdy okolo roku 2000, kdy se převážná většina mladých rockových kapel začala označovat za nestory podivně vágního a s odstupem času značně vyprázdněného „nu-metalu“. Borland, dosavadní mozek a vedle adolescentního basketbalisty-frontmana Freda Dursta i druhá a zajímavější tvář Limp Bizkit, se na začátku tisíciletí věnoval několika méně známým projektům, zatímco jeho domovská kapela bez něj vydala bezpochyby nejpříšernější album celé nu-metalové éry, které neslo název „Results May Vary“. Fakt, že nejnámější singl téhle desky, „Behind Blue Eyes“, je cover od The Who, jen dokazuje, jak na štitu s kreativitou byl Durst po Borlandově odchodu.

V roce 2004 se Borland do Limp Bizkit vrátil a rozjely se práce na materiálu, ze kterého vznikla asi za půl roku řadovka The Unquestionable Truth (Part 1). Borland, o kterém už v hudebních kruzích dávno panoval konsenzus, že je jediným schopným a skutečně důležitým členem Limp Bizkit, už opravdu pokulhávací kapele druhý život nevdechl a albu, ač prodejně úspěšnému, se aplausu od kritické veřejnosti nedostalo. Nedlouho na to založil Borland projekt Black Light Burns, o kterém se toho mnoho nevědělo, a následně se nechal slyšet, že si nedokáže představit, že by Limp Bizkit mohli nadále pokračovat. Někdy v té době vyjel Borland jako koncertní kytarista s legendou industriálního rocku Nine Inch Nails a frontman Trent Reznor mu udělil potřebné komentáře k prvním hudebním pokusům, ze kterých se postupně vyvinulo první EP a v roce 2007 i první deska Black Light Burns „Cruel Melody“.

Na „Cruel Melody“ se podílela celá řada známých, dle dosavadního angažmá snad i nesourodých hudebníků. Kromě Borlanda

se na desce podílel například Josh Eustis, v současné době jediný člen elektronického experimentálního projektu Telefon Tel Aviv, bicí nahrál Josh Freese, známý především z alternativně metalových A Perfect Circle, punk rockových The Vandals a dříve také The Offspring a role producenta se zhostil dlouholetý člen Nine Inch Nails Danny Lohner. Jestliže mnozí nebyli s to směřování Black Light Burns odhadnout, tak ti jim debutem „Cruel Melody“ svou vizi představili naprosto jasně: kapela vychází z industriálního rocku, velkou roli ale zároveň hraje poměrně tvrdá elektronika, přičemž tu se zabouší k metalickým kytarám, tu k temnému ambientu. Ač byla deska přijata vesměs dobře, věčně nerozhodný Borland přijal v roce 2009 nabídku na svůj druhý návrat do Limp Bizkit, které neposedný vtipálek Durst dotlačil po nepřítis dlouhé klinické smrti do nešťastného reunionu.

Práce na nadcházejícím albu Limp Bizkit, kterým se stala vyčpělá „Gold Cobra“ z roku 2011, zaměstnaly Borlanda natolik, že ač měl materiál na dvě plnohodnotné desky Black Light Burns, do studia se s ním nedostal. Po necelých čtyřech letech, kdy leželi Black Light Burns u ledu, respektive se neustále mleli a přelévali v Borlandově mysli, se v minulém roce Wes vzchopil, našel novou skvadrdu muzikantů a vrhl se do nahrávání druhého řadového alba. To zastihlo Black Light Burns v době, ve které je to první zanechalo. Od „The Moment You Realize You're Going to Fall“ můžete tedy opět očekávat solidní dávku atmosférického industriálního rock metalu s přesahy do dalších žánrů. A jelikož je Borland už minimálně deset let znám jako člověk, který si dává záležet na originálně pojatém vzezření, k čemuž používá jak face tak kompletní body paint, komplexní masky a uniformy, je jisté, že koncert Black Light Burns bude přinejmenším ohromný vizuální zážitek. Ale, rozpoutají peklo? Nechme se překvapit. X

Tchichiman

THE CLASH SMRT A SLÁVA

Toto je krátké vyznání vetchého starce z patetické lásky ke kapele, kterou v našich hájích hravě zastínil Visací zámek. Ale není to snad tak hrozné, v desítkách měst, včetně Prahy, teď proběhnul vzpomínkový večer pro zpěváka The Clash Joe Strummera. Po Joeovi asi před týdnem pojmenovali v Granadě náměstí. Plaza Joe Strummer. Už ta představa voní dálkami, a když si rozevřete mapu, dojde vám, že z Granady se dá za pár hodin dojet do Gibraltaru, tady se nalodit a poté vstříc Marakéši a jeho nejznámějšímu tržišti. Rock the Casbah!

Celkem nedávno jsem se od zvukaře předního pražského klubu Cross dozvěděl, že ty mikiny měl dvě (nebo tři?) aby si mohl vzít tu druhou, třetí, pátou, když ta předchozí bude potřeba strčit do pračky. A tomu se už dá směle říkat fanouškovství hraničící se zdravou posedlostí. Řeč je o šedivě klokance The Clash s fotkou basisty rozbíjejícím baskytaru a tím fontem, kterým je napsáno London Calling nalevo a dole. Fontem, který si dal 26 let před The Clash na obal desky Elvis Presley, když zpíval o svých modrejch semiškách. Je rok asi 1994, kouříme za školou a MikkiM, ten zvukař, o kterém je řeč, tam s náma mrzne, máme pantofle a bačkory a já nevím, co to The Clash je. Zato znám Guns N' Roses.

Počkám si pár let, je zima 2003 a šinu si to do libeňského Abatonu na festival Firehat. Zde zahráli různé punk rockové a ska party, které jsou teď po deseti letech známé víceméně pořád stejně, nebo spíš míň. Co je pro tento článek důležité – že festival je věnován Joe

Strummerovi, který náhle zemřel dva měsíce před jeho konáním. Protože si nevedu diář, nedokážu přesně určit období, ve kterém se v tu dobu hudebně pohybuji, ale myslím, že se konečně vymoťávám směrem k rock'n'rollu (hlavně životním stylem) a definitivní zlom pak přináší koncert Turbo AC's v květnu téhož roku. Clash mě ale stále úspěšně míjejí.

Každý to má asi trochu jinak, ale mě nikdy nebavily výlety do hudební historie. Považujeme za nikdy období zhruba do pětadvaceti let věku. Hudba rodičů byly vykopávky, co dneska poslouchám taky, a doba byla tak krásně progresivní a zrychlená, že všechno nové bylo lepší než to včerejší. Ovšem to bych nesměl potkat dalšího zásadního člověka pro můj hudební vývoj. Stejně jako The Beatles měli svého guru vousatého týpka Maharishi Mahesh Yogiho, tak já jsem někde na mejdanu potkal doktora Peterku.

Už jako malej jsem chodil na čolky a zjišťoval, že není jen čolek obecný, ale taky

dravý, velký nebo zuřivý. Stejně tak mě zajímaly různé kapely, hlavně ty zuřivé a dravé, míň už ty velké.

Abych si rozšířil obzory, často jsem v letních měsících navštěvoval obydlí tohoto doktora a majitele největší vinylové sbírky, kterou jednou, doufám, podědím. V té době jsem sice vlastnil slušnou kolekci magnetofonových kazet s nízkým šumem, ale černý asfaltový placky, to byla (a je) panečku paráda. Dostal jsem pár doporučení, co si pro začátek koupit a co ovlivnilo tu kterou moderní kapelu, kterou jsem zrovna poslouchal, a bez čeho by se ty v té době aktuální umělci vůbec nedostali tam, kde byli. Udička nahozena a čolek se chytá jak do zavařovačky.

Takže na scénu přicházejí ty Clash a to konečně a pořádně. Prvních pět věcí, co bych dokázal vyjmenovat, když se řekne Joe Strummer nebo název kapely, jsou popořadě:

- film Rude Boy, scéna, kdy The Clash hrajou naživo song Police and Thieves
- zeď Joe Strummera v New Yorku
- deska Mescaleros „Global A Go-Go“, kterou si kupuju v Maximum Underground
- film Rude Boy opět, scéna, kdy Joe Strummer ukazuje hlavnímu představiteli tričko Frakce

Rudé armády a je vidět jen triko a Joeovy oči – LP „Super Black Market Clash“ koupený levně v Londýně, pár bloků od první zkušebny The Clash. Deska s kámošem a dvorním režisérem Donem Lettsem na obalu, deska už dneska Donem podepsaná

Nedá se to přesně definovat a po přečtení rozhovoru s Vincem Whitem si někteří možná řeknou, že je to naprosto neopodstatněná mánie stárnoucích punx – adoratů the Clash, kteří vlastně byli jen kapelou, která skloubila punk s reggae a politikou, objela svět, vyfotila se s De Nirem a pak skončila.

Pokud budete mít možnost, najdete si film Dona Lettse, zachycující pobyt the Clash v New Yorku v roce 1981. Začíná scénou, kde dvojka černejch bratrů vylepuje někdy kolem čtvrtý ráno plakáty The Clash na zdi. Pak přichází další fenomenální momenty, kdy je do záznamu živého vystoupení zasahováno prostřihy z demonstrační nebo animovaných grotsek. Další záběr na střechu, kde běhá kapela v perfektních bundách a teniskách, každé na rameni Boombox aka ghettoblaster, a je rozhodnuto.

The Clash zkrátka musíte dodnes milovat nebo je vám to úplně jedno a znáte 200 současných a pro vás lepších kapel. Ale jedno si pamatujte, nebyla to ta jediná podstatná kapela, ale byla a vždycky bude podstatná. X

Kejmy

Vince White

REBEL YELL, REBEL SELL

V roce 1982 byli The Clash na absolutním vrcholu. Singly z Combat Rock LP vládly americkým i britským hitparádám, kapela (v USA po boku The Who) dobývala jeden stadion za druhým a přívísko „opravdu jediná podstatná kapela“, které The Clash přisoudilo PR oddělení jejich vydavatele CBS, se stalo mantrou statistiků fanoušků po celém světě. Ještě v roce 1979 The Clash zpívali „smrt a nebo sláva“. V roce 1982 už měli otěže slávy pevně v rukou a čekala je už jen smrt. Dlouhá a pomalá. Poslední tři roky existence The Clash provázely personální změny, a zejména odchod Micka Jonese znamenal velmi citelnou ztrátu. Jonese nahradili hned dva kytaristé. Nick Sheppard z The Cortinas a Vince White, který nedávno své zážitky z té doby shrnul v knize Out of Control: The Last Days of The Clash, se kterou se v rámci vzpomínkových akcí k desetiletému výročí úmrtí Joe Strummera ukázal i v Praze.

Spolu s Nickem Sheppardem jste v roce 1983 nahradili Micka Jonese. V té době byli The Clash jedna z největších kapel na světě. Jak jste se k tomu vůbec dostali?

Oba jsme prošli konkurzem. Nick hrál v The Cortinas, kteří vydali desku a pár singlů. Já měl čerstvě po škole, kde jsem hrál v pár univerzitních kapelách, ale to nebylo nic zásadního.

Na to, abys prošel konkurzem, jsi to ale musel mít docela v paži, ne?

Právě že jsem to neměl zmkánuté vůbec. Já hrál fakt hrozně. Musel jsem se velmi rychle učit. Nevím, jak to, že jsem tím konkurzem prošel. Nick hrál docela dobře, ale hádám, že jim šlo i o něco jiného, než o technickou zručnost. Přece jenom lidí, co umí dobře a rychle zahrát pár not, je docela dost, ale musí mít i trochu něčeho navíc. To myslím, že hledali a našli v nás dvou.

Věděli jste předem pro jakou kapelu ten konkurz byl?

Ze začátku ne. Moje tehdejší kapela se zrovna rozpadla, takže jsem se poohlížel po něčem novém. Koupil jsem si Mellody Maker, ve kterém v té době vycházely všechny inzeráty pro muzikanty a tam jsem objevil inzerát „Hledá se divoký kytarista.“ Odpověděl jsem na něj a přišel se předvést do Electric Ballroom klubu v Camdenu.

To zní jak příběh o tom, jak se chudás hvězdou stal.

To ano, až na to, že z chudáse byl nakonec zase jenom chudás. Žádné velké peníze jsem si v The Clash rozhodně nevydělal. Žádné rovnostářské dělení se nekonalo. Socialismus pro vás a srát na ostatní. Jak říkal Orwell, v některých utopických společnostech jsou někteří jedinci rovnější ostatním.

Jedno turné po Anglii jste jeli stopem jen se španělkami a hráli na ulicích. Jaké to bylo?

To bylo skvělé. Stmelilo nás to jako kapelu, protože jsme byli několik týdnů pořád spolu, spali v cizích lidí na podlaze, a museli se probít sami. Byl to svým způsobem návrat ke kofenům. Když jedeš turné s velkou kapelou, tak má každý člen vlastní hotelový pokoj a mezi koncerty buď přejíždíte pohodlným autobusem, nebo létáte. To pouliční turné bylo mnohem blíž tomu, jak cestují a žijí na turné menší kapely. Byla to sranda.

Jaké to bylo nastoupit do rozjeté slavné kapely a pak pozorovat, jak se hrouť?

Když jsem nastoupil, tak to nevypadalo, že to půjde do kopru. Fungovali jsme jako kapela, zkoušeli, scházeli se. Ale bohužel to dlouho nevydrželo. Vlastně to tak fungovalo jen pár týdnů, než jsme vyrazili na první turné po Kalifornii a pak už se The Clash v podstatě rozdělili na dvě jednotky. V jedné byl Joe a Bernie Rhodes a ve druhé zbytek kapely. Byl to spíš takový projekt zpěváka a manažera než jednotná kapela. V té době mi taky začalo docházet, že se s námi úplně nepočítá. Naše role v kapele byla omezená na hraní a pozování, ale ve skutečnosti jsme měli jen velmi malý vliv na to, co se kolem kapely dělo.

V jednom ze starších rozhovorů jsi tu situaci přirovnával k roli opic, které Američani vystřelovali do vesmíru a jejichž moduly ovládali na dálku. Kdo seděl u řídicí páky? →

Na tohle jsem skoro zapomněl. Samozřejmě, že kontrolky ovládal Bernie. Typický příklad svěového manažera, ale Joe mu k tomu dal svolení. Přece jenom, když chcete, aby za vás někdo udělal špinavou práci, najdete si na to člověka, co se nebojí si ušpinit ruce. Mám pocit, že Joe tohle prostě jen nechtěl řešit. Problém ovšem nastává ve chvíli, kdy se ti zlouní, které si pustíte k tělu, otočí proti vám.

Jaký jsi měl pocit, když jsi dostal do ruky výsledný mix posledního alba The Clash Cut the Crap?

To byla hrůza! Ale v té době už bylo jasné, že je zle. A mix Cut the Crap byl jenom posledním důkaz, který jsme potřebovali, aby bylo zřejmé, že je po všem. Pak už jsme si nemohli nic namalovat. I když je na tom albu pár dobrých momentů, tak ty špatné jsou opravdu přišere. Ale bylo by neřít nedodat, že v roce 1984 došel hudební vývoj do fáze, kdy syntetizátory, samplery a podobné vymoženosti byly to nejnovější a nejmodernější, co mohla hudební technika nabídnout. A obecně samozřejmě šlo o to znít moderně a současně. To bylo to, o co se Bernie při mixu alba pokoušel. A moc mu to nevyšlo. Moje volba to samozřejmě nebyla. Neměli jsme šanci do toho zasahovat. Kdyby bylo po mém, natočil bych to tak, jak jsme ty písničky hráli živě, ale Bernie by to samozřejmě považoval za příliš neoriginální.

Hrál jsi nakonec na albu vůbec?

Ano, ale jenom pár kousků. Když mě k tomu pustili, bylo už album skoro hotové. Bicí, basa, rytmické kytary a kousky vokálů už byly natočené a mě pozvali, abych natočil jen pár sóla. Takže už jsem neměl šanci jakkoli zasáhnout do struktury písniček nebo zvuku. A vlastně i v ten moment mi říkali, co mám a nemám hrát.

Četl jsi někdy ostatní knihy, které vyšly o The Clash? Co si o nich myslíš?

No, já nikdy nebyl velký fanďa The Clash. Nebo byl, ale jenom do doby po London Calling. V té době o The Clash samozřejmě žádné knihy k dispozici nebyly, to všechno vyšlo až v posledních dvou dekádách. A zpětně už mě to nezajímalo, protože, chápej, pro mě osobně The Clash nejsou žádný mýtus. Takže nemám potřebu číst popisy toho, co jsem sám zažil. Když jsem psal Out of Control, nesnažil jsem se dokumentovat The Clash, ale svoje zážitky z té doby, kdy jsem se shodou okolností stal členem téhle kapely. Je to v podstatě jen autobiografický román z toho prostředí, trochu čtení pro zábavu. Nic víc.

A co si tedy myslíš o tom mýtu vytvořeném o té „jediné podstatné kapele“?

Jestli tomu lidí i dneska doopravdy věří, tak by měli vyhledat odbornou pomoc. Je potřeba se naučit rozlišovat mezi fantazií a realitou. Nesnažil jsem se psát knihu, abych ten mýtus rozbil, nebo se vymezoval proti čemukoli. Lidí si můžu udebat vlastní závěry. Nechci nikomu říkat, ale přijde mi zvláštní, že i když jste se podíleli na fungování kapely, tak ve vztazích kolem ní vládlo dost pokrytectví. Pointa je, že The Clash byli od určité doby komerčním produktem, a ani jinak fungovat nemohli, protože vkládali svoji důvěryhodnost do lidí, se kterými se málem ani nepotkali, a kteří na nich chtěli vydělat. A co se mýtu týče. Lidí mají potřebu něčemu věřit, jinak by jejich životy byly prázdné. A ve chvíli, kdy jim někdo nabídne něco podobného, chytí se toho a celý mýtus kolem si vytvoří sami, protože mají potřebu něčemu věřit. Popkultura je moderní náboženství. A fanoušci The Clash jsou často fanaticky pravověrní. A to i přes to, že The Clash neměli žádnou jasnou ideologii nebo nějaký manifest. Na druhou stranu, byla to dobrá kapela. Příjmenším našim dokázali The Clash lidí nadchnout a povznést.

Co jsi dělal potom, co to The Clash zabalili?

Hrál jsem v pár kapelách, které to nikam moc nedotáhly. Neumím zpívat, takže celý život akorát sháním zpěváky. Dávat dohromady kapelu není žádná sranda. Chtěl bych dát do kupy kapelu, která by hrála pár věcí z Cut the Crap tak, jak ty písničky měly znít. Jinak jsem se věnovat cestování, umění a psaní. Teď píšu druhou knihu. Ta bude právě o umění. ✕

OUT OF CONTROL: THE LAST YEARS OF THE CLASH VINCE WHITE

Moving Target

Velká Británie

2007

350 stran

Vince White s sebou v prosinci přivezl i několik kopií své knihy, která se jinak v Česku neshání dvakrát snadno. Out of Control nabízí možnost nahlédnout do zákulisí kapely a život na turné s The Clash optikou, která se nesnaží objektivně dokumentovat příběh kapely, natož ji a její členy nějak velebit.

Biografie „Out of Control: The Last Years of The Clash“ je osobní příběh Whitea, který z vlastní perspektivy popisuje, jak The Clash v té době fungovali. Z počátečního nadšení ze splněného snu o hraní ve velké kapele se White postupně propadá do zoufalství z poměrů, které v kapele vládnu. Pro Whitea se revoluce s kytarou v ruce nekonala a z The Clash, tak jak je začal on, už zbyla jen rock'n'rollová šarada pro masy, kde záleželo víc na tom, jak vypadáte, než kdo ve skutečnosti jste a co říkáte. Pro Whitea jsou Clash mýtus, jehož existenci se sice nesnaží nijak cíleně podřvát, ale i když budete jeho pohled na zákulisí kapely brát s velkou rezervou, bude vám jasné, že The Clash si svoji snahou být „velkou“ kapelou chtě nechtě ušpinili ruce praktikami hudebního businessu. I přes detailní popisy vztahů v kapele a jejího rozpadu, ze kterých mistry čpí zřenost, se White mistry snaží i o pohled na pozitivní stránky kapely.

„Možná hudba nemohla změnit svět, ale mohla lidem dávat sílu. Z koncertu The Clash jste si mohli odnést něco víc než jen obyčejný zážitek z koncertu. Nebylo to nic, nad čím by se dalo filozofovat, ale přesto vás ten zážitek obohatil. Odcházel jste zpátky do zmatku a nesmyslnosti každodenního

života o trochu silnější a možná i s pocitem, že život nemusí být ve výsledku tak hrozný.“

Těch zadaných momentů v knize ovšem není příliš. Větší část tvoří zábavnější a peprnější historky z turné. White sice v kapele hrál jen necelé tři roky, za tu dobu si ale stihl užít všechna rock'n'rollová klíšé (čti sex, drogy a házení televizí z hotelového pokoje do bazénu) a něco málo navíc. Třeba rozdat si to na záchodech restaurace s přítelkyní manažera, zatímco celá kapela a crew zrovna večeří.

„Vstanu a jdu směrem na záchody, kudy před chvílí odešla Wendy. Záhlednu dveře na pány. Dámy jsou hned vedle. Wendy je někde uvnitř. Opřu se do dveří na dámy a vejdu do prázdné umývárny. Jedna z kabinek je zavřená. Zaklepu. „Kdo to je?“ „Já.“ „Počkej.“ Za chvilíčku se dveře otevrou. Je to ona. Usměju se a protáhnu se dovnitř. Pár vteřin je ticho. Nic neříká. A pak začne pracovat ta miliony let stará masinérie. Zlehka, synchronizovaně, cilevdomě.“

Stejně zlehka a snadno se čte i Whiteův text. Pokud vaše knihovnička věnovaná The Clash ještě nezabírá půl obýváku a představa čtení knih v angličtině u vás nezpůsobuje děsivé noční můry, tak tenhle přírůstek určitě doceníte. ✕

Retrospektiva

aneb pohled na čtvrtstoletí

PRAŽSKÉ SKA/PUNKOVÉ SCÉNY

Na konci října proběhl v Lucerně rozlučkový koncert kapely Basta Fidel, potažmo i Fidel Castro, ze kterých Basta Fidel v roce 2004 vznikli. Hity jako „Jamajské ska“ mě hodily o deset let nazpátek, kdy jsem se jako čtrnáctiletý klučina dostal na tu pomyslnou „pražskou scénu“, a donutily popřemýšlet o tom, co z ní vlastně – po další ztrátě, tentokrát Fidelů – zbylo. Kdo tu tenkrát hrával? Kdo z nich zbyl? Kde to všechno začalo? Pamatujete si je? Původně jsem tenhle seriál chtěl psát sám, ale nakonec jsem se rozhodl oslovit ty nejpovolavější – zakladatele kapel, které pražské hudební dění utvářely.

Vítek Černík

FIDEL CASTRO/BASTA FIDEL

Žánr: ska, roky působení: 1997-2012, sepsal: Henja (saxofon)

Počátek Fidela sahá někam na přelom let 1997/1998, kdy mě (Henju, saxofon) Zdeněk (taky saxofon, Fidel Castro, později Fast Food Orchestra) pořad otravoval, že chce hrát ska. Od slov k činům to nešlo nejrychleji, takže až někdy na podzim 1999 se odehrál první koncert. Pak Fidel prošel několika obměnami a v ustálené sestavě (+ Jaruška, Pepe, Bibis, Dennis, Pěta, Jfx, Robík) koncertoval do roku 2003, kdy proběhl poslední koncert sestavy Fidel Castro. Kapela za sebou zanechala jedno demo a CD „Had má více těl nežli rukou“. Bylo to v podstatě první CD kapel z téhle scény, protože Fast Food vydali svůj debut Fugison Party ještě na kazetě.

Po roční pauze se zformoval Basta Fidel sezhruba ze třetiny obměněnou sestavou (přibyla Marci na klávesy a na basu Jirka, který byl později vystřídán Filipem), a hlavně s novým zpěvem (Marquet a později pak ještě s trumpetou MC Dawe). Následovalo dalších sedm let hraní, přes dvě stě koncertů a festivalů (nejen v Čechách), spousta soustředění a alkoholu u Marci a Bibise na chalupě, několik prošťídaných kytaristů (Fany z Lariky, španělský hipizák Mario a v současnosti Mirek) a dvě CD (Plezír v roce 2006 a FU z roku 2009). První z nich bylo nominováno na žánrovou cenu Anděl v kategorii Ska & reggae, i když žánrově jsme se pohybovali spíše na hranici týchle kategorie a typický byl pro nás mix s dalšími styly.

Na týchle kapele mě vždycky hodně bavilo, že muzika nebyla to jediné, co nás spojovalo, ale hodně jsme si sedli jako lidé. Strávili jsme spolu i dost času mimo to, co souviselo s kapelou – mnoho hospod, koncertů dalších kapel, výprav do divadel a do kin, několik silvestrů a občas i dovolenou. Na soustředění jsme pořádali gurmánské orgie (neznám žádnou jinou kapelu, která by jídlu na výjezdu za účelem skládání hitů věnovala to-

lik pozornosti jako Basta Fidel). Myslím, že to bylo cítit i z pódia, že nás prostě dohromady baví to, co děláme.

Letos na podzim nás opustila Marquet (a plně se věnuje svému novému projektu NANO), takže Basta Fidel tak, jak existoval, již pokračovat nebude, ale snažíme se pod zkráceným názvem Fidel a s novým repertoárem pokračovat – zatím bez zpěvu, ten stále hledáme (třeba se najde někdo ze čtenářů Mighty zinu, kdo někoho doporučí nebo se sám ozve...?). Basta Fidel je mrtev, až žije Fidel...

FLAMING COCKS

Žánr: turbo rock'n'roll, roky působení: 2003-2009, sepsal: Kubák (kytara)

Flaming Cocks vznikli jako vedlejšíak lidí z kapel Vertigo a Prague Ska Conspiracy (Kubák – kytara), 2v1 (Krleesh – kytara), Drunken Boomerang (Mireček – zpěv), Bad Tones (Matěj – kontrabas), Dreadrot (Hrky – bicí). Datum vzniku už si přesně nepamatují...dokonce ani rok. Ale pokud existovali 5 let, jak obvykle rozhláší, pak vznikli asi v roce 2003, jelikož poslední koncert byl v roce 2008 v Rock Café.

Za těch 5 let si kluci užili spoustu legrace a stali se poměrně solidní a zábavnou kapelou domácí punk'n'rollové scény – vedle například Gangnails, Green Monster, Bad Tones a Mordor's Crazy Horses Gang. Pro svůj osobitý styl, který se vyznačoval vlnami tvrdými kytarami a kontrabasem, si vymysleli název „turbo rock'n'roll“. Byl v něm cítit vliv kapel The Peacocks, Tiger Army, Mad Sin, ale i Mötörhead, Turbonegro nebo Misfits. Za svoji pětiletou existenci toho bohužel nestihli moc natočit, jelikož se věnovali především živému (nebo spíše živelnému) hraní. Zato si zahráli v Abatonu s Misfits, odjeli několik tour v Německu, Švýcarsku, Maďarsku a na Slovensku (kde dostal Krleesh slušné do držky). K tomu koncertovali téměř každý víkend na domácí půdě a na všech možných i nemožných festivalech. Kapela po sobě celkem úspěšně zametla všechny stopy (a všechno bordel) a tak jediné, co po nich zůstalo, bylo plnohodnotné CD „Cockain“ (který je fakt docela dobrý), jeden split vinyl s Phantoms On Fire (kterej je taky docela dobrý) a DVD z jejich posledního koncertu z Rock Café (který je docela švanda).

V srpnu roku 2009 se kapela dala naposledy dohromady, aby si zahrála se svými idoly Turbonegro. A kam se kluci rozutekli pak? Co se Krleesh naučil ve Flaming Cocks, si s sebou zatím nevezl do hrobu, ale do kapely Queens of Everything, která svým zvukem a postupy může v leccems Flaming Cocks připomínat. Až na ty dechy. Kubák to vzal z druhého konce. Dechy z Prague Ska Conspiracy vyhodil, kapelu přejmenoval na Prague Conspiracy, trochu přitvrdil, aby si vynahrail stesk po tvrdých kytarách a po roce do Conspiracy dokonce přibral starého dobrého Krleeshe. Hrky vzal Mirečka do Dreadrot a Matěj pověsil basu i s rock'n'rollem na hřebík. Tečka. →

DRUNKEN BOOMERANG

Žánr: ska-punk, roky působení: 2002-2008, sepsal: Mireček (zpěv) a Vítek (pozoun)

Po přelomu tisíciletí bylo pro hejhluláky mezi střední a vejškou (to jsem byl já) nejmoc cool ska. Všude se rojily kapely různé kvality se ska v názvu, frajerům Fast Food Orchestra a Fidel Castro vyrostli bratříčci Vertigo a 2v1 a tadle čtveřice byla pro mě a partu kolem mě nejmoc. Já jsem se hodně sčuchnul s Akou, zpěvákem Vertiga, kterej z dodnes nevysvětlitelnejch důvodů chtěl hrát na bicí. Vlčecí, fotbalovej a skautskej kámoš členů Vertiga, furt machroval, jak bude hrát na kytaru, akorát, že jí neměl, o kombu nemluvě, zatímco já chtěl oblbovat roštěnky od mikrofonu. Můj spoluzák z gymplu Honza hrál na basu tak jsem mu zavola, že bude band, což se setkalo s lehce stydlivým nadšením. Měl jsem doma kytaru i kombo, kterou jsem pučil Vlčecimu a tímhle aktem by se asi dal vytyčit vznik ještě bezejmenný kapely. Kde je tomuto, dnes už legendárnímu, vybavení konec, ví jen Vlčecí. Kombo občas používal pozdější klávesák Evžen z Prague Ska Conspiracy, ale tam stopa končí. Takže basa, kytara, bicí a zpěv jakž takž obsazený byly, ale teď nastala otázka, kde sehnat dechy, respektive jestli dechy vůbec chceme.

Květák, tehdejší basák Vertiga, přišel s tím, že by hrál na klávesy, což jsme vzhledem k jeho všeobecný sympatičnosti a hudebnímu entuziazmu, víceméně okamžitě odsouhlasili s tím, že dechy nebudou a budem jako Hovnajš (populární přezdívka anglické ska legendy The Hotknives – pozn. red.). Vlčecí s Akou se někde opili a vznik název Drunken Boomerang, což je název svojí kvalitou naprosto odpovídající našemu tehdejšímu myšlenkovému niveau.

První koncert jsme odehráli ve squatu Milada – s kým, nevím. Díky personálnímu napojení na Vertigo a jednoduše navazávanému alkokamarádství s 2v1 jsme se vůbec nemuseli snažit shánět koncerty. Jen jsme se vždycy, s těma pár peckama co jsme uměli, přišrali ke koncertům, který dohodl Kubák Šiňor (kytarista Vertigo) nebo Krleesh (kytarista 2v1) a jezdilo se bezstarostně všude možně. Hyperaktivní Šiňor navíc domlouval víc koncertů a tak se často hrály dvojáky i trojáky, do toho začali koncertovat i Flaming Cocks, kde jsem měl tu čest kazit to ostatním pravověrným rockerům od mikra, takže to celý byla jízda, ze který si moc podrobností nevybavím ani na mučidlech. Bylo to krásný a intenzivní, byli jsme namachrovaný, nekritický a nevycválaný, hodně jsme pili, kouřili a málo spali, takže se brzo dostavila ponorka. A tak se stalo, že jsme se po koncertě, kde jsme poprvé a naposled veřejnosti zahráli nejmladší věc Sun Is Shining (ano, byli jsme dost sluníčkový lidičkové) na Výstavišti na Skanking Praze v tehdejší sestavě rozpadli. Ale Vlčák, sportovec a skaut, se tak snadno nevzdával a tak po pár měsících znova rozjel vyjednávání.

Píše se rok 2004 a Boomeranzi se zase derou do zkušebny. Místo Aky si za bicí sedá Jiřík z rozpadlý All No Stars a klávesy nahrazuje trio Vítek (taky All No Stars), trumpeták Orlík a David na sax. Postupem času přichází jako stálý host MC Boldrik, díky čemuž se stává z každého koncertu pořádný „party time“ a hláška „nedá někdo špička?“ se stává absolutně normální součástí dne. Dechová sekce se obměňuje: odchází David a Orlíka střídá Ing. Hromek, z kterého později zaskakuje kvůli vyčizenosti s 2v1 Pepíno (ex Fast Food Orchestra, Pohřební kapela). Roky 2007/2008 se nesou ve znaku asi třináctiměsíčního točení jediného alba „Return of Drunken Boomerang“, odchodu zakládajícího člena Vlčáka, kterého nahradil Lewin aka Lahvin a častého hostování Bozicka z Discoballs. Jinak se čile koncertuje – Boomerang si zahrál i se svými hrdiny Planet Smashers a Big D and the Kids Table. Přichází ale léto 2008 a Mireček s Lewinem se rozhodují kapelu opustit a zaměřit své snažení směrem k tvrdší hudbě. Na čtvrtém ročníku Mighty Sounds v roce 2008 Boomerang odehrává svůj 114. a poslední koncert. O dva roky později ještě naposledy vstávají z mrtvých, aby oslavili s Discoballs křest druhého CD, tam ale vše definitivně končí...zatím. X

Je všeobecně známo, že když „jdete do meka“, tak si letíte zakoupit nový iPhone nebo se zahryznout do delikatesních pokrmů u McDonald's. V dnešním „tak trochu jiným“ kvízu si prověříme vaši znalost instruktážního videa „První dny v McDonald's“.

Krůténér Jirka je:

- a) smažka
- b) imbecil
- c) krůta

Nejdřív na zemi přijde:

- a) hořice
- b) krupice
- d) slivovice

Oblíbená hláška krůténéra Jirky je:

- a) Podívej, zrovna jedeme čize!
- b) Podívej, zrovna jedeme čerokyže!
- c) Podívej, zrovna jedeme bomby!

Zákazník si vezme s sebou:

- a) asi jenom kolo
- b) asi jenom trololo
- c) asi jenom kolu

V krůrům si může přecíst:

- a) emaily
- b) jídelák
- c) výpověď

Katka už ode dneška může nosit:

- a) žlutou jmenovku
- b) žlutou zimnici
- c) žlutou ponorku

Čízburgry se připravují vlastně:

- a) naruby
- b) podle Záruby
- c) z otruby

U Jáji se nedá počítat s žádným:

- a) stereotypem
- b) stereotypkem
- c) Stereophonice

Katka si musí přistě dát

pozor na:

- a) okurku
- b) Okamurku
- c) burku

Baristka Jája mele:

- a) maso
- b) pantem
- c) hovna

Ten, kdo správně odpověděl na všechny otázky, se jednou stane trenérem jako Jirka!
Děkujeme za návštěvu, naskedanou, příte zas!

ŽÍT DRÁŽDANY!

photo: www.mariegalinsky.de

Žilo bylo jednou jedno Zelí. A to se rozhodlo nežít již v Čechách, nýbrž v Drážďanech. I sbalilo si svých 5 ks švestek, občanský průkaz a odstěhovalo se do Saského království. A jelikož je Zelí jak pohádkové, tak i pracovité stvoření, vyslyšelo volání svých lenivých bratrů z Čech a napsalo nám do zinu příběh o východoněmeckém punku... →

Nevím, jestli jsem dostatečně oprávněná osoba soudit čí posuzovat punk. Jestli sem dostatečně IN. Ale něco málo rozdílů v životním stylu by se tady rozhodně našlo...

Když zazoomuju Drážďany, přeskočíme paneláky (oblast chudých a nácků), disneyland pro turisty (historické centrum, jehož památky nejsou starší než leckterý z nás) a řeku, dostaneme se do centra skutečného dění. Dresden Neustadt. A to punk rozhodně je! Koncentrace potetovanéj, hippíků a hippsterů je obdivuhodná. Zbytek města je nudný, tichý a velice východoněmecký.

Tady se chodí ven až v deset večer a domů se táhne tví ráno. A zpívá se. německy, takže to zní spíš jako bitevní hec, ale o to je to hlasitější. Neustadt žije, každé den. Ale narozdíl od nagełovaného Česka mi to připadá tak nějak víc upřímný, ten punk. Oni tak fakt žijou. Není to nastajlovaný, je to víc žitý a nepěkvapilo by mě tady ani bytový divadlo. DIY všude, kam se podíváš. Ovšem domluvit koncert je velice neúčtyhodná záležitost a to nejen pro mě, auslendra. Z vyprávění německých kolegů je to voser i pro většinu z nich, komunikace skutečně vážne. Údajně je to způsobeno tím, že Němci se celkově neradi rozhodnou, co když totiž mezitím přijde do cesty něco lepšího a výhodnějšího. Trošku mě to pak nutí k otázce, proč se jim u nás v rybníčku přezdvívá pepřový hlavy, ale možná to bude jenom množství sežraných bratrství na osobu. Navíc mají rádi místní, překvapivě, tudíž dostávají přednost. A ač je to město veliké (půlmilionová Kutná Hora), kapelu tady má snad každéj.

Až na ty opravdickýj pankáče, ty sou všude. Posedávají, kalej lahváče a něco si říkaj. Bordel nedělaj, nepovíraj tolik po

lidech (oni řvou standardně, Němci prostě řvou), nesomrujou úplně všichni, ne každéj má pět psů. občas se servou ve víru vášní, boje antifa-náčček jsou tady běžný. Z nejménovaného zdroje je údajně 20% obyvatel pravicí nahoru, což pravidelně dokazují na svých nekonečných demonstracích. Největší přehlídka je 13. 2. na výročí zbombardování Drážďan. A protože sou Němci důsledný ve všem, i ty náckové vypadaj trochu jinak než ten náš vyholenej teátr (homoklád). Svátek smrti slavěj náckové oficiální demonstraci, která je pochopitelně výzvou pro antifu. A tak se stalo například tři roky nazad, že antifa, čítajíc od mladých až po důchodce všechno včetně psů, zablokovala komplet Neustadt a jeho ulice zabarikádovala, zavřela tak nácky ve svém teritoriu a na předměstí neustadtského nádraží se tak tvář v tvář setkala pět tisíc nácku proti deseti tisícům antifa. A musím říct, že to vůbec nevypadalo jako válka... je totiž jedno, jestli seš radikální nalevo nebo napravo, davová psychóza šlape 3D.

Ale jejich láska k acím na čerstvý vzduchu má i svoje pozitiva. A tím sou festivaly, kterých je fakt nepočítané. To mě tady opravdu baví nejvíc, ta jistá svoboda, pochopitelně povolená ofiko. Ale voni nedělaj bordel, zorganizuju si to, zaříděj a čau. Ehm, ano, vožralý lidi dělaj bordel dycky a všude, jenže si to taky bez keců a samozřejmě ukliděj. V pět ráno nevidíte na nohy, v 11 už venku choděj matky s dětma a v parku hrajou pankáči se zbytkáčem fotbal jakoby se nic nestalo. Já osobně mám problém akorát s tou řečí, ve mě ta zpínává nějaká prostě vyvolává pocit řevu a agrese, diktátu. Pak dám za vděk i die Kassierer, protože sou aspoň vtipný (snad).

Největší baštu festivalový sezóny, která

začíná už v dubnu, je street festival BRN, čili Bunte Republik Neustadt. Ve zkratce, před několika lety se mladý v Neustadtu rozhodli oslavit spojení Německa vlastní, alternativní cestou. a tak udělali festiválek všeho možnýho. A díky genialitě projektu a otevřenému přístupu vedení města i lidi samotných se z toho stal naprostej masakr. Todle si zkrátka nikde v Čechách nedovedu představit. Neustadt uzavře ulice, otevře okna, dveře barů, zahrad i domovů a počínaje pátkem až do nedělních komat a pondělních dojezdů to jede nonstop.

Ulice plný krmítek všeho druhu, malou stage má každéj druhej bárek (je jich tam jak v Katovně intelektuálů), z každého koutu íve nějaká muzika, divadla pro dospěláky i děti, stánky s DIY všeho druhu, můžete si na místě udělat vlastní tričko bo třeba hrnek, bleší trhy, mezi stromama natažený snůry s vypraným čistým oblečením, který si můžete odnést, pokud se hodí nebo naopak přidat svoje, co už nepotřebujete. Happening plnej lehkých drog, chlastu a bordelu, ale naprosto v míru. V parku a na malým náměstí hned vedle kostela M. Luthera stojej hlavní stage, kde vystupou jen místní. Zpravidla. Stane se, že se na BRN dostane „cizácká“ kapela, ale víceméně je to patriotacke. A je to komplet DIY, stánek může mít každéj, komu se zachce. Viděla sem i děti na ulici, který si před barákem udělaly vlastní workshop, prodávaly vlastní výrobky a za euro k tomu ukázaly, jak uměj na skejtu. U mě si zase loni koupil vegeguláš ňákej ferda za žvejku. Pravidelně totiž organizujeme stage před hostelem Lollis Homestay, která je výhradně česká záležitost, ač českou národností se pyšním pouze já. ale celý osazenstvo vás pozdraví skvělou německou češtinou „ahoj, díky very moc“.

Pokud se mě ovšem ptáte na punkrock, streetpunk a ten pěknéj punk, voňavej, nagełovanej, tak upozorňuju, že Dresden není Berlín a moc se toho tady neužije. Legendy projdou, ale že bych za dva roky v nějakým baru slyšela třeba Bad Religion? Ovšem teda ani Ramštajni. Poměrně stabilní zázemí tady má metal (neopomeňme legendy heaviku, durynský Heaven Stall Burn), hardcore se tady taky neboje. Každoročně rozproudí krev tisícům návštěvníků Persistence Tour, kde se slezou všichni dokupy, řepy vedle tetovanejch, a zloběj. Ale pokud to nejsou kapely zvucejch jmen, místní punk a alternativní obdoby maj zelenou. Osobně myslím, že to je tím mixem „kultur“, ačkolí všichni vylezli z jednoho hnízda. A tím je právě punk. Jenže Němci maj rádi individualismus, takže se pořád snažej bejt jiný než ty ostatní (a lepší), a tak vznikaj stovky různých proudů, lecky to už s muzikou nemá ani nic společnýho.

Co je ovšem přivítavý, platěj tady vstupny, tak nějak automaticky. Šťastný z toho lecky nejsou, ale nedržkujou. Samozřejmě, všude fungujou kámoši a domlvy, guesťlisty a gentlemanský „já na bráčku, brácha na mě“. Ale nepadaj nadávky nebo výčitky vůči osobě organizátora či klubu ohledně ceny. Kdo chce, jde dovnitř, kdo ne, nejde. Řešení, kolik si na tom kdo namastí a co je to sráče? Nekonečný dohady komerční-nekomerční? Neexistuje. Nebo o tom nevím. Tak se ještě nezažila, že by vypískali kapelu, odešli nebo spílali na hlavy organizátorů, že to stojí za hovno. Stále tady funguje jistá úcta ke společnýmu dílu, i snaha se cení. Aspoň todle by bylo fajn se od těch z východního Západu naučit. Tak tschuzz! X

Petr Vlček

Spotiček

RALIJE DAKAR

ŠILÉNÁ ROMANCE

Před několika dny skončil v Chile nejdrsnější motoristický podnik světa. Brutální dakarská rallye, dálkový vytrvalostní závod, který pár dní po Silvestru každý rok neodolatelně přitáhne na start stovky šilenců dávajících svůj život vřanc neskrutelné pouštní magořině. I letos byly v kategorii kamionů hodně vidět české posádky.

Ačkoliv má rallye ve znaku saharského Tuaréga a v názvu hlavní město Senegalu, je Afrika pro závod minulostí. Kvůli teroristické hrozbě byl Dakar v roce 2008 na poslední chvíli zrušen a letos se už popáté jede v Jižní Americe, kde francouzští organizátoři našli v chilských a argentinských pouštích podobný profil trati a nakonec také nepamětně bohatší trh. Většina zasvěcených ale tvrdí, že soutěž je tam ještě o dost drsnější. Dakar je přesně tím typem závodu, který má každého účastníka přivést na hranici jeho schopnosti. Často až za ni, ale to je riziko, které na sebe všichni berou dobrovolně. V našich klidných střeodoevropských končinách je soutěž už od svého vzniku v roce 1979 nesmírně populární. Zdá se, že Čechy a Morava mají nevyčerpatelnou zásobu bláznů ochotných každý rok nasadit krk v tomto naveleném romantickém, ale jinak veskrze pekelném dobrodružství.

V televizi tak ve studeném lednu vidíme rozpalené záběry plné pouštní romantiky, ale všichni účastníci, kteří dakarské peklo přežili ve zdraví, potvrzují, že na trati prožívají šiléné stavy. Ať už jde o permanentně zvýšenou hladinu adrenalinu, potlačovaný strach o život, který na vás okolo nesmí poznat, nebo neustálý stres a únavu z náročného závodu a nedostatek spánku. Otravný je i všudypřítomný písek, který se vám dostane úplně všude. To vše se na pilotech podepisuje dlouhých 14 dní. Není divu, že pak v cíli vypadají, jako kdyby je někdo právě vytáhl po zemětřesení z haldy sutin.

Jednoznačně nejsilnější stopu v písku po sobě Češi zanechávají v kategorii kamionů. Předurčuje nás k tomu tradice značek Tatra a Liaz. Tatrovky jsou spojené hlavně s frenštátským klanem Lopraisů. Šestinásobný vítěz, dnes už třiašedesátiletý Karel Loprais, je jednou z nejuznávanějších postav historie Dakaru vůbec. Letos je to už 25 let, co vyhrál poprvé. Jeho kariéru ukončili v roce 2006 bolesti zad přetrvávající po zlomení páteře. Stejně zranění loni utrpěl i synovec Aleš, Lopraisův následovník, když celá posádka vyčerpáním usnula v kabině za jízdy. Nepomohly ani litry vypitého energy lomcováku vlastní produkce s názvem Lopraisdrink Neusinej! Místo na stupních vítězů tak jeho žlutá tatrovka skončila zdemolovaná a převrácená na dně rokle poté, co si níkým neřízená skočila na dně několik salt. Prasklé obrátle a auto na odpis za mnoho milionů byly našťásti jedinou újmou. Letos byl Loprais mladší znovu na startu. V cíli byl šestý, ale nebyť celkem banální závady baterie, která ho v páté etapě stála dvě hodiny času, suverénně by vyhrál. O jedno místo před ním tak dojel nejlepší český truck s Martinem Kolomým, který byl hlavní hvězdou unikátního týmu Bonver Dakar Project, který kromě solitéra Lopraise spojil všechny české posádky na letošním Dakaru. Bohužel se nám Češi někde v polovině letošního ročníku navzájem zadržali. V závodech, kde je dobrým zvykem si napříč národy vzájemně pomáhat, je to nepřijemná ztráta části kreditu, který si čeští dobrodruzi za desítky let existence Dakaru získali. X

CLUB BOŽÁK

Sochorova 1516, Teplice | www.bozak.cz

pá 01. 02. Twist Rock'n'roll Night: **MISTER TWIST** (DE), + support

so 02. 02. Mix hity v podání: **AFTERS® DJS**

pá 08. 02. Alternativa **BONUS** (CZ), + support

so 09. 02. Mix hity v podání: **AFTERS® DJS**

čt 14. 02. Téma: Diskusní pořad: **PLATFORMA B** (facebook.com/B.platforma)

pá 15. 02. Metalcore **NOOSTRAK** (CZ), **MACHETA** (CZ), + support

so 16. 02. Punk/Rock **THE SENSITIVES** (SWE), + support

pá 22. 02. Breakbeat **TAKE A BREAK**

so 23. 02. Reggae/Dancehall **JAHMMI YOUTH & SELECTOR LAZY FACE** (BLG), + support

čt 28. 02. Hardcore **IN OTHER CLIMES** (FR), + support

KLUB 007 STRAHOV

Koleje ČVUT, Blok 7, Chaloupeckého 7, Praha 6 | www.klub007strahov.cz

pá 01. 02. HC Punk / Rock'n'roll **DEGRADACE** (CZ), **CLIMAX** (CZ), **SARCASTIX** (CZ)

so 02. 02. Psychobilly / Ska Punk **GREEN MONSTER** (CZ), **JET8** (CZ) + **DJ PETERKA**

po 04. 02. Stoner Rock / Garage Folk **TWEAK BIRD** (USA), **J** (CZ)

st 06. 02. Punk Rock **TARAKANY!** (RUS), **JUST FOR BEING** (CZ)

čt 07. 02. Post Punk / Noise **ARAN EPOCHAL** (CZ), **LAPA** (CZ), **INAU** (CZ)

pá 08. 02. 90's Hits Retro Party **DJ JOSEF SEDLŮN** (CZ)

so 09. 02. 80's Disco Hits **DJ EFKA** (CZ) - vstup zdarma

ne 10. 02. Indie Rock / Math Pop **THIS TOWN NEEDS GUNS** (UK), **BIRTHMARK** (USA)

st 13. 02. Hard Core Punk **HOAX** (USA), **OSAWATOMIE** (CZ), **CONTROLLED EXISTENCE** (CZ)

čt 14. 02. Heavy / Doom Metal **CONAN** (UK), **PUSTINA** (CZ)

pá 15. 02. HC Punk / Metal Core **AT FOLSOM PRISOM** (CZ), **BORN AGAIN** (CZ)

so 16. 02. Indie Rock **MAPS & ATLASES** (USA)

ne 17. 02. Experimental / Afrobeatjazz **SCHNAAK** (DE)

po 18. 02. HC Punk / Trash / Crust **MINKIONS** (IT), **BLINDED** (CZ)

st 20. 02. Hard Core **BIRDS IN ROST** (FR), **JUNGLUTH** (DE), **THIS RUIN** (CZ)

pá 22. 02. Punk Rock / Metal **MYSTERY OF 19th OCTOBER** (SK), **FISHFACE** (SK)

so 23. 02. Ska / Soul / 2tone **SKAPARÁDA!!! DJS RUDE BOY RHYTHM**

út 26. 02. Punk Rock / Hard Core **WOUNDS** (IRL), **THALIDOMIDE** (CZ)

st 27. 02. Stoner Metal **MOONLESS** (DK), **BOTTOM FEEDER** (DK)

čt 28. 02. Celtic Punk Rock **FLATFOOT 56** (USA)

UK SUBS

EUROPEAN TOUR 2013

PLUS SPECIAL GUEST FROM THE ADVERTS

TVSMITH

www.muttis-booking.com

9. 2. 120.30 ROCK CAFÉ

Vstupenky/Tickets 320,-/370,- + poplatky/+ charges |
Předprodeje/Presales Rock Café & Ticketstream.cz | www.rockcafe.cz

Na realizaci projektu „Rock Café - multikulturní výchovné“
v roce 2013 poskytl HL město Praha účelovou dotaci
ve výši 7,2 mil. Kč.

www.uksubs.com

Stagg Duallist

CELESTION

Blackstar

ROCK CAFÉ

Národní 20, Praha 1 | www.rockcafe.cz

- pá 01. 02. **MY FIRST DATE** (vzpomínkový koncert po 5 letech!) + special guest: **SUN DRIVE** (100,-)
- so 02. 02. **ALVARÉZ PERÉZ** (20 let kapely & křest nového cd-komixu "Království"), **PHOSGENE GIRLS, JERUSALEM**, hosté: Zuzana Antares, Petra Slováková, afterparty: DJ Nephilim (120,-)
- út 05. 02. „FreeZone“: **FAKE TOWN, BUGMEN, LACHENDE KREATUREN** - vstup zdarma
- st 06. 02. „FreeZone“: **ROYALBALL, VIKI, ISING, GLITCHTET** - vstup zdarma
Divadelní sál: Esencia Flamenca IV. - "GIPSY": Hrají: Mario Bihary (akordeon, zpěv), Petr Horvat (kytara, zpěv), František Raba (basa, zpěv), Tokhi (perkuse, zpěv), Marianito (kytara, zpěv). Tančí: Dita Kándllová-Konášová, Lenka Glassnerová, studenti tanečního studia Pena flamenca (155,-/210,-)
- čt 07. 02. „**Slam Poetry Exhibice vol. 9**“: Na deváté exhibici uvidíte finalisty mistrovství ČR 2011 a 2012. Vystoupí čerstvý vítěz celostátní soutěže z roku 2012 Martin Filippi, dále Bohdan Bláhovec, Mirek Kynčl, Pavel Klusák, Bio Masha, Monika Serbusová a další (150,-)
- pá 08. 02. **BREAK THE RULES** (křest debutu The New Beginning!), supports: **LOCO LOCO, COCA CORE COMPANY** (100,-)
- so 09. 02. **U.K. SUBS** (UK) + special guest from The Adverts **T.V. SMITH** (UK) (320,- + poplatky v síti Ticketstream, 325,- v předprodeji v Rock Café/370,- v místě)
- út 12. 02. „FreeZone“: **EPYDEMYE** + host - vstup zdarma
- st 13. 02. „FreeZone“: **LARIKA** + host - vstup zdarma
- čt 14. 02. „(Anti)Valentýnská Party“: **THE MOONSHINE HOWLERS, DISCOBALLS, THE MAGGIE'S MARSHMALLOWS** (120,-)
- pá 15. 02. „PVPLabel Presents“: **MAAT** - Křest 37EP, **420xYZOGANG** - Křest Pod vlivem EP (**LOGIC, JACKPOT, JIMMY DICKSON, LVCAS DOPE**), **PNZKJS, DJ Pedro, Dj Rusty** (150,-)
- so 16. 02. "Gymvod Fest": Main Stage: **STATUS PRAESENTS, SIMPLE MUFFIN, CRIMINAL COLECTION, HIGH SOCIETY, STREETLIGHTS**, Acoustic Stage: **TWISTED ROD, NEJEN BLUES A JIŘÍ ŠLUPKA SVĚRÁK, HOLDEN CAULFIELD, FOUR HORSES** (2.ročník festivalu Gymnázia Voděradská, více na www.gymvodfest.cz) (105,-/130,-)
- út 19. 02. „FreeZone“: **PAPÍROVÝ PANENKY, KAPLAN BROS, BURAN BURAN** - vstup zdarma
- st 20. 02. „FreeZone“: **KLIKA, ORIGAMI, DEKOLT** - vstup zdarma
- čt 21. 02. **ČANKIŠOU** (hudba lidu Čanki) (125,-/150,-)
- pá 22. 02. "Help To Pejskové Fest no.5": **LENIWIEC** (PL), **HOUBA, NEŽFALEŠ, FALEŠNÝ OBVINĚNÍ, NO SIDE** (140,-)
- út 26. 02. „FreeZone“: **BAYER** + host - vstup zdarma
- st 27. 02. „FreeZone“: **THE ROAD HOME** (NL) a **COVERS FOR LOVERS** - vstup zdarma
- čt 28. 02. „Sanctuary.cz presents“: **HOCICO** (MEX), **mulPia** (CZ), **DIGITAL FACTOR** (DE)
(předprodeje: 320,- na www.sanctuary.cz, 320,- + poplatky v Rock Café a síti Ticketstream/420,- v místě)

BARRÁK MUSIC CLUB

Havlíčkovo nábřeží 28, Ostrava | www.barrak.cz

- pá 01. 02. pop-punk - **LIGHT YEARS** (USA), **LOWER LANDS** (UK), **CRIMINAL COLLECTION**
po 04. 02. world music - **DI GRINE KUZINE** (BERLÍN, DE)
út 05. 02. punk - **TARAKANY!** (RUS), **TCHOŘT**
st 06. 02. pop-punk - **KOBLÍŽCI!**, **BOD OMYLU** (SK)
pá 08. 02. indie rock - **INDIE SESSION VOL. III - WILD TIDES, PLANETY, J, GIRLS ON DRUGS, LUKE MAYEN**
so 09. 02. metal - **DARK VALENTINE TOUR 2013 - SILENT STREAM OF GODLESS ELEGY, MISTY WAYS, ARCH OF HELL, CLAWED FOREHEAD, TEZARA, STOKER**
po 11. 02. punk - **UK SUBS** (UK), **TV SMITH** (UK), **ZATREST**
út 12. 02. stoner rock, stonerbilly - **7 WEEKS** (FR), **THE SAWYER FAMILY** (USA)
čt 14. 02. ska - **SKANKSHOT** (D), **HRANA** (SK)
pá 15. 02. reggae-hip-hop-rock-ska - **ROCKY LEON** (USA), **AFTERPARTY COLTCHA UNITED**
so 16. 02. grindcore - **GUTTURAL GORE GRIND MAFIA 5 - INHUME** (NL), **COLLISION** (NL), **CONTRASTIC, PARRICIDE** (PL), **!T.O.O.H.!, ABORTION** (SK), **G.O.R.E., EARDELETE, BLOODY OBSESSION**
po 18. 02. post-hardcore - **A LOT LIKE BIRDS** (USA), **VIOLET** (UK), **MARINA**
út 19. 02. **RADEGAST LÍHEŇ - PRVNÍ KOLO**
čt 21. 02. alternativa - **PSÍ VOJÁCI**
pá 22. 02. pop rock - **TATA BOJS** - AKUSTICKÝ SET
so 23. 02. punkrock - **THE FIALKY, BOY + SUPPORT**
út 26. 02. **RADEGAST LÍHEŇ - DRUHÉ KOLO**

JAM MUSIC BAR

Ůtická 14, Opava | www.musicbarjam.cz

- pá 01. 02. metal - **TÖRR, DEBUSTROL, ANARCHUZ**
so 02. 02. hardcore-metalcore-dubstep - **THE TRUTH IS OUT THERE, THE FALL OF GHOST FACE**
pá 08. 02. punk - **THE MAHONES** (IRL), **DEGRADACE, BOMBS FROM HEAVEN**
pá 15. 02. rock-punk - **J&M B-DAY PÁRTY S COCAINE PARTY, BORN A FORGOTTEN**
so 16. 02. reggae-hip-hop-rock-ska - **ROCKY LEON**

DIVADLO POD LAMPOU

Haviřská 11, Plzeň | www.podlampou.cz

- pá 01. 02. **BENEFIČNÍ KONCERT PRO ZVÍRATA V NOUZI** vol. 2: **AIRFARE** - rock'n'roll, **DISCOBALLS** - ska-soul, **Y?** - crossover-alternative, **SUNSTROKE** - alternative-grunge
so 02. 02. **VŠECHNO NEBO NIC** Tour 2013: **S&D (Search and Destroy)** - metalcore, **COWARD** - metal-thrash, **STRANGEMIND** - progressive-rock
čt 07. 02. **MÚZA 2012 - 4. postupové kolo: SCREAMING SILENT, FAST FARRAGOS, UG - STRÝČKOVA ZAHRÁDKA, THE BLBS, SLOUPORADÍ**
pá 08. 02. **ZNC - TROJOBAL:** folk & punk večírek, Caine-solo, Déma-solo & ZNC na jednom pódiu
so 09. 02. **LOCOMOTIVE** - heavyweight core, **WHO KILLED MARYLIN?** - metalcore-rock'n'roll, **HEART ATTACK** - hardcore
čt 14. 02. **MÚZA 2012 - 5. postupové kolo: CROSSING THE FIRE, FIXED LIGHT, ORANGEES, GENERAČNÍ KONFLIKT, AIRBAG, SPACE OF ESCAPIST**

pá 15. 02. **ZUBROWSKA** - dirty southern emo violence (FR), **THIS NIGHT DRAWS THE END** - hc-metal, **GOT A WOLF** - chaotic hc-punk, **BIRDS & WOLVES** - hc-southern rock

so 16. 02. **PARANOID** (SK) - rock-screamo

čt 21. 02. **MÚZA 2012 - 1. postupové kolo (přenuto z 10.1.): FOUOVOV SURIKATA, ATAX, RISE OF THE FALLEN, RELAXIS**

pá 22. 02. **DELILAHS 77** (CH) - punk rock tribute, **PRAGUE CONSPIRACY** - premium cherry rock, **BITCH & CHIPS** - glam rock & punk rock beasts

so 23. 02. **SUPER TUZEK BROS** - dark experimental indie, **THEM DARNED TEENAGERS** - electro house-dubstep duo

pá 01. 03. **WARHAWK** - power metal, **CLAYFEEDERS** - progressive metal, **THE DELIVERY** - power metal

so 02. 03. **C** - compost rock, **ZKOUŠKA SIRÉN** - heavy-stoner rock, **ARGONAUT** - stoner rock, **VLNA** - alternative-rock'n'roll

OBSCURE PROMOTION

www.obscure.cz | www.brutalassault.cz | www.shindy.cz

- čt 07. 02. **BLACK LIGHT BURNS, JAYCE LEWIS** Praha, Futurum
čt 14. 02. **LOCK UP, INGROWING, DRIPBACK** Praha, Hoodoo
so 02. 03. **CANNIBAL CORPSE, DEVILDRIVER, THE BLACK DAHLIA MURDER, THE WINDS OF PLAGUE** Ostrava, Garage
pá 08. 03. **LONG DISTANCE CALLING, SOLSTAFIR, AUDREY HORNE** Praha, Hoodoo
ne 10. 03. **BORN OF OSIRIS, AFTER THE BURIAL, MONUMENTS, THE HAARP MACHIN** Praha, Hoodoo
čt 21. 03. **KRISIUN, BENEATH THE MASSACRE, WAR FROM A HARLOT'S MOUTH, GOROD, AS THEY BURN, MAKE THEM SUFFER** Brno, Melodka
út 26. 03. **TESTAMENT, SHADOWS FALL, BLEED FROM WITHIN** Praha, Nová Chmelnice
so 30. 03. **ENSLAVED** + support Košice, Colloseum
07. - 10. 8. **BRUTAL ASSAULT FESTIVAL** Jaroměř - Pevnost Josefov

CROSS CLUB

Plynnární 23, Praha 7 | www.crossclub.cz

- pá 01. 02. **MOOOVE IT!!!** (Alejo Galvez (Peru/UK), Filip Markez, M&Gors & Quadrant sound) **ELECTRO & ELECTRO SWING** (Aviv (D), Bobby Hukot, Skřítek & Dr Smeghead)
so 02. 02. **TY VOLE!?** (Junior (SK), Trusty, Ghonzales, Z-Kat, Sine, Tuco) **2ND STAGE** (Black Fool, H.D.A., Tchagun, Chaplin, Rzah, Sir, Chlup)
ne 03. 02. **CROSS N ART** (film Dokument pro lidi) **WORLD MUSIC STAGE** (Afronomad sound a host)
po 04. 02. **LOS TEKKENOS** (Enlab Sound Systém, Zhora, Dženda) **ELECTRO LIQUID STAGE** (S3fko, Jacque, Contrabass)
út 05. 02. **ELECTRO VOLTÁŽ** (Zucchini Drive (CAN), Rob Crooks (CAN) & Dj Speed Dial 7 (CAN), Electro Dee, Skřítek), **DEEP BASS** (Bud a host), **VERNISÁŽ** (Vernisáž Ojpoik)
st 06. 02. **SHIVATRANCE STAGE** (Shivatrance, LiveJ I-ONE, Tom Christ (D), DJ Jirik) **DNB STAGE** (Spontal Sound Crew), **BIOKÁF** (film Druhá šance)
čt 07. 02. **MORE THAN HIP HOP** (Erika Fečová & Band, Tah Phrum Duh Bush (USA/NYC), Zion Squad, Bosh Wheels (USA/NYC), Dug, Zagashi) **DRUMY I NEDRUMY** (Rudeboy, Honey T, SBSTRD)

- pa 08. 02. **JUNGLE DNB SESSION – LIR WARM UP** (Pixie, Suki, Bifidus Aktiv, Bastien, M4y4, Wash!, Technical, Driver)
DIFFERENT BEAT STAGE (Suki, Pixie, Technical, Wash!)
- so 09. 02. **BASS CASEMATE** (Shackleton (UK), Guido (UK), DISTRICT (UK), Abu, Mad4Bass & Robik a hosté)
SPIRITUAL STAGE (Bill Youngman live (D), Ghándí, Sepap, Redcliff, Audiot, On_dra)
DIVADLO PRO DĚTI (od 14:30 – Divadlo pro děti)
- ne 10. 02. **CROSS N ART** (Divadlo Sumus)
ELECTRO SWING FEVER (Bobby Hukot, MGL a hosté)
- po 11. 02. **LOS TEKKENOS** (Midwitch25, Wtg, Semtexx, Ruddy, Eldatel, Radar, Rouge)
FREE STYLE STAGE (Krobass, Daj, Banan, Bukacek, Snofu)
- út 12. 02. **BREAK ABSORPTION** (Deltaphoenix & MC Ronic, Pe:te, Eska, N.e.d, Ozone, Kan-Jacca, Anulu)
DUBSTEP STAGE (Merak, Clarius Symphony, Trusty)
- st 13. 02. **BIOCROSS LIVE** (Slater & U-Prag drummers a hosté)
BIOKÁF (film Neobyčejný život Timothyho Greena)
- čt 14. 02. **TOPPER HARLEY NIGHT** (The Sawyer Family (USA), Tchichiman a hosté)
- pá 15. 02. **REGGAENERACE** (Deadly Hunta (UK), Cocoman, Dr Kary, Missy M, Boldrik, Wilda Panda, Wicked Sound)
RAGGAJUNGLE RAGGATEKK SOCCA STAGE (Saigon Project, W23, Boldrik)
- so 16. 02. **DOBREJK VEČER** (Guau (ESP), Sonority, Kaplick, Saku, Adelight)
2ND STAGE (Keosz (SK), Yadel, Tono)
- ne 17. 02. **CROSS N ART** (Dokument Fatum)
JAMASTERAP (Febio a hosté)
- po 18. 02. **LOS TEKKENOS** (Sherpa a hosté)
- út 19. 02. **KŘEST ALAVERDI** (Alaverdi a hosté, křest desky Egle, the Queen of Serpents)
- st 20. 02. **BLUES & FOLKPUNK** (Vasilův Rubáš, Martin Ptataszek Band & Dobré ráno Blues a hosté)
PSYTRANCE STAGE (Ondrej Psyla, Jonah Moses, Newteck)
BIOKÁF (film Lidé jako my)
- čt 21. 02. **REGGAENERACE** (Tribuman (FR), MessenJah, Boldrik, Suppaflý, Snowlion, Uncle Pompo)
DNB STAGE (Spontal Crew Stage)
- pá 22. 02. **DRUMSTATION** (Commix (UK), Babe LN, Brooklyn, Rudeboy, Beast 67, Mersi & Halbax)
TECH HOUSE STAGE (Eddrum aka Eddie Mur & Electrom)
- so 23. 02. **ACID FUCKERS PARTY** (Thomas P. Heckmann (UK), Z-Aires, Tom, Brektor, Ghandi)
2ND HOUSE STAGE (Mayapur DJs a hosté)
- ne 24. 02. **LIVE HIP HOP JAM SESSION** (Oliver Lowe & band, Trusty, Jan Jirucha, Roman Vícha, Sax a hosté)
SWING TANČÍRNA (Wooteep & Swing band)
- po 25. 02. **LOS TEKKENOS** (NSK a host)
- út 26. 02. **HULIDI** (Carneval Connection – Mooombah meet Soca, Cociojammin production, B. Rocka, Bodlrik - karnevalové, nejen divadelní překvapení)
- st 27. 02. **RNR PARADE** (Kiss Me, Manon Meurt Edith)
- čt 28. 02. **ATOMIC NIGHT** (Sato-San To, Atomic Gigolo, Bica, Telka)
DNB STAGE (Drumbassterds crew)
- pá 01. 03. **REDBULL MUSIC ACADEMY** (Benji B (UK), Věc, Junior a hosté)
- so 02. 03. **CZECH DNB AWARDS** (Většina umístěných a speciální hosté)

MIGHTY SOUNDS PRESENTS:

SOBOTA 20. 4. 2013 TIPSORT ARENA

(SPORTOVNÍ HALA HC SPARTA PRAHA, PRAHA 7 - HOLEŠOVICE)

SKA-P

TALCO (IT) **DISCOBALLS** (CZ)

Vstupenky za 690 Kč v předprodeji na: www.mightysounds.cz, v sítích Ticketportal, Eventim, Ticketpro a Szakticket. **KOMBO VSTUPENKY** za 1 480 Kč na SKA-P a Mighty Sounds 2013 na mightysounds.cz.

MIGHTY BAR VELBLOUD

OTEVÍRACÍ DOBA: STŘEDA – SOBOTA: od 19.00

NE - ÚT: ZAVŘENO ★ WWW.VELBLOUD.INFO

čtvrtek 21. 02.

This is NO fuckin' cover band...
...this is a TRUE 77 PUNKROCK
TRIBUTE band!

DELILAHS'77 (Swiss)

support:

NANO

charming indie/electro pop

MIGHTY BAR VELBLOUD

U TRÍ LVŮ 4, ČESKÉ BUDEJOVICE | TEL.: 608 666 651 | WWW.VELBLOUD.INFO

- pá 01. 02. ZUCHINI (F), The FORKS (Fr), SUPEREGO KID – NAAB night
- so 02. 02. MISTER TWIST (Německo / ex-Tom Twist!), BUDĚJCKÝ KRŮPANI – Rockabilly night
- st 06. 02. BLACKOUT – Drum'n'Bass night
- čt 07. 02. IZRAEL A JORDÁNSKO – Cestovatelský večer s promítáním
- pá 08. 02. CRASH DOGS, S.A.S. a další – Fiky B-Day night
- so 09. 02. LEX BARKER a hosté – Alternative Rap LIVE night
- út 12. 02. TEMPLE HUDEBNÍ KLÁNÍ 2013 – Zahajovací koncert 5. ročníku!
- st 13. 02. JEDEN SVĚT – Dokumentární filmy; DANCE HARD OR GO HOME – Electro night
- čt 14. 02. VÁCLAV KOUBEK – Originální písničkář s harmonikou
- pá 15. 02. PSH, DJ RAMEL – Hip Hop legenda!!!
- so 16. 02. KÁMO BRÁCHO PRODUCTION NIGHT – Prostě mejdan...
- út 19. 02. TEMPLE HUDEBNÍ KLÁNÍ 2013
- st 20. 02. PINKOUT – Gay & Lesbian and friends night
- čt 21. 02. DELILAHS 77 (Swiss), NANO – Punkrock / Indie Electro Pop night
- pá 22. 02. OLDIES NIGHT with DJ AGE – Noc nesmrtelných hitů
- so 23. 02. BUTY - František Dobrota rock
- út 26. 02. TEMPLE HUDEBNÍ KLÁNÍ 2013
- st 27. 02. INTESSAR, REGGAE BASHMENT with PA SOUNDSYSTEM – Orientální tanečnice / Reggae night
- čt 28. 02. SALVATION MODS NIGHT – Prezentace kytarovějš vychytávek

5 YEARS OUT OF THE DOGHOUSE!

support: BITCH QUEENS (Swiss)
sobota 09. 03. 2013

{ Horoskopy přináší
věštkyně Zerinda. }

VODNÁŘ

(21.1.–20.2.)

Tvé neskutečné úspěchy pokračují, oslňuješ, hýříš nápady, disponuješ geniálními schopnostmi, vidíš snad i za roh nebo snad i do budoucnosti. Hodně pracuješ a máš tedy i dost peněz. Nemusíš nějak moc šetřit, ale nepřeháňej to s dobrými skutky, které rád děláš. Vlastně jsi tak hrozně růžovej, až by sis měl jít radši odpočinout a nerozčílovat ostatní partáky zodiaku.

RYBY

(21.2.–20.3.)

Duševní, vnitřní život je

hlavní doménou tento měsíc. Všechno tě tíží a vůbec to vypadá, že rok Hada je hnědej. Protože jsi paranoidní, tak týhle předpovědi věříš. ANO! Je to tak, takže se radši vyhni alkoholu, začni s domácíma pracema a zkus i meditace. Asi ti to nepomůže, ale rozhodně tím nic nezkažíš.

BERAN

(21.3.–20.4.)

Budeš mít stále pocit, že ti lidé ubližují, nechápu, ale možná by stačilo jen si o tvých pocitech popovídat. S kamarádem, kamarádkou, partnerem, partnerkou, přítel, vodkou... prostě

s někým blízkým. Nebo se prostě přestaň tvářit jak kyselá prdel a jdi něco dělat. Je teprve únor, co budeš dělat zbytek roku?

BÝK

(21.4.–21.5.)

Ke všem svým činnostem přistupuješ promyšleně, s rozvahou, nechceš přece vypadat jako idiot. Planety jsou i tento měsíc většinou nad horizontem, tak bys proměnu moh zkusit ty být nad věcí. Máš co nabídnout, krom peněz, tvá finanční houpačka je tentokrát dole. Škoda, ve Futuru je dvacátýho Tribute to punkrock 77 a ty u toho asi nebudeš...

BLÍŽENCI

(22.5.–21.6.)

Nejsi vůbec ve formě. Tvoje intuice někam zmizela, takže se drž toho, co nařídí šéf, poradí přátelé a společni se na blízke. Pěkně poděkuj za podporu, ale i přesto jsi tragéd, skoč si teda rovnou pro lexaurin nebo na drink, kup si něco na sebe, běhání je tak fér. Neboj se nic, jsi znamení schizofrenní, přejde to.

RAK (22.6.–22.7)

Nápady, energie, všechno ti tak šlape, že řešíš i věci, do kterých ti vůbec nic není. Aby někdo tvé štěstí neopětoval otevřenou dlaní, jdi radši někam rozfofrovat ty prachy, co se ti poslední dobou zbytečně hromaděj. Zdravotně jsi na tom taky fajn, tak bacha, ať ti ta škvára nezkaží charakter! Možná někam vycestuj... třeba se podívat na letiště u Tábora, abys věděl, do čeho v létě jdeš.

LEV

(23.7.–22.8.)

Tvým žvitem je oheň, tak se neboj změn a odvážných plánů. Manželství, láska, ani jiný intimní prožitky tě v únoru nečekaj, tak si kup puzzle a slož je nepotíštěnou stranou nahoru. Zabiješ tím hodně času a ušetříš peníze, které nemáš, je to výzva! A ty jsi přeci nejlepší zna-

mení, to dáš! Jestli ne, bud rád, že tě ještě nesejmula chřípka.

PANNA

(23.8.–22.9.)

V zaměstnání se nedaří, což tě dost irituje. Podívej se na ostatní horoskopy a uvidíš, že nejsi jedinej lůzr. Tento měsíc nastane velmi důležitý planetární posun, tak to nekaž ostatním a odsuň se někam pryč, začínáš sjevma náladickama rozčílovat okolí. Nebo skákni na Sedmíčku, Skaparáda by ti mohla nalejt krev zpátky do oběhu. Pokud ne, nalej do oběhu pár Budvarů.

VÁHY

(23.9.–23.10.)

Budeš makat jako blázen a nebudeš z toho mít nic. Nene, ani zdraví nebude úplně košer. Chřípka a volební kampaň rádí jak mor, tak vyraž někam za kulturu. Venuše na tebe myslí a přihraje novýho kámoše. Pozor!!! Tento měsíc jsou planety nakloněny tvým rozmnožovacím orgánům!

ŠTÍR

(24.10.–22.11.)

Ideální období k zásadním změnám. Nejsi spokojen v práci? Změň ji. Osobní život blbne? Změň ho. Pokud všechno zvládneš, nebudeš nemocný. Ale škodí ti především stres a špatná

nálada ze změn. Peníze jsou v pohodě, na běžné potřeby máš dost, ale nemáš rád rozhazování, tak udělej občas dármek radost aspoň někomu jinému. Vlastně na tudle předpověď zapomeň, Pluto s Marsem si z tebe evidentně dělaj prdel!

STŘELEC

(23.11.–21.12.)

I v únoru si budeš užívat svou osobní nezávislost. Planeta Mars bude v krásném postavení s tvou planetou financí a tak máš naději na získání většího obnosu, někdo umře nebo sázíš (fuj). Zdravotní potíže opravdu nejsou tvým problémem, spíše se zamysli, kam smysluplně vrhnout nadbytečnou energii. Zkus práci, protože tam to stojí pěkně za hovno a to za tebe Jupiter neudělá.

KOZOROH

(22.12.–20.1.)

Jsi velice rád ve společnosti lidí, který ti radí, pomáhají a podírají tě, kdykoli máš zase nějakou depku. Jakkoli pozitivně se projeví, jinak ti ani Venuše nepomůže od jejich hněvu. Zkus zjistit, zda Osud a Štěstí jsou na tvou stranu a vsaď něco, třeba vyhraješ. Jestli ne, je to čistě tvůj problém a hvězdy za to rozhodně nemůžou.

NEJLEPŠÍ VÝBĚR SEMÍNEK

★ ★ ★
kup 2

2+1

třetí máš
zdarma

WWW.GROWSHOP.CZ

shop@growshop.cz | Bořivojova 89, Praha 3 Žižkov | Tel: +420 222 717 694 | +420 226 804 151